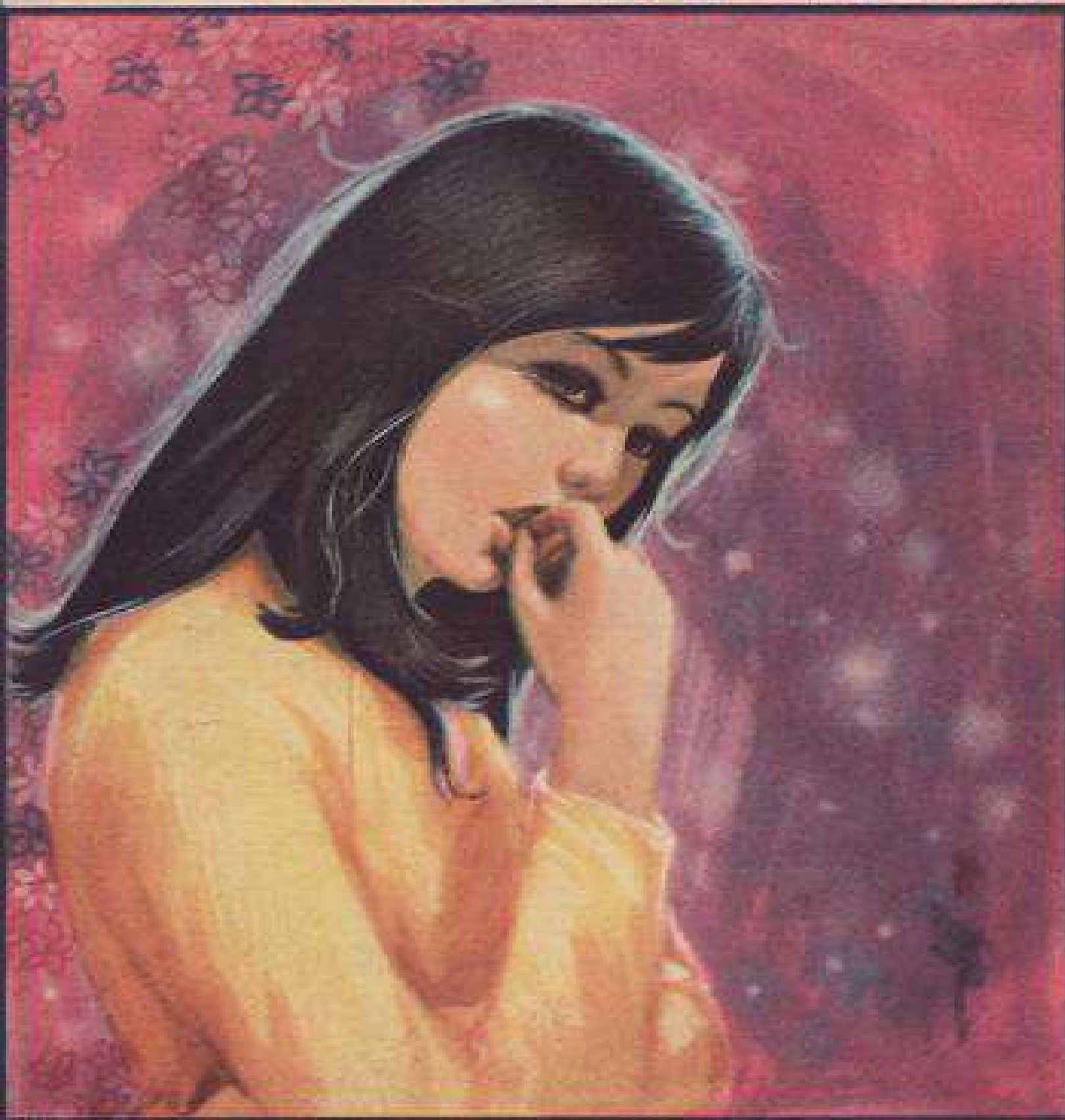

TỦ SÁCH
TUỔI HOA

NGUYỄN THỊ MỸ THANH

TIM TÍM NHƯ HOA DẠI

Tim Tím Như Hoa Đại

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Chào mừng các bạn đón đọc đầu sách từ dự án sách cho thiết bị di động

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: Nguyễn Kim Vỹ.

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

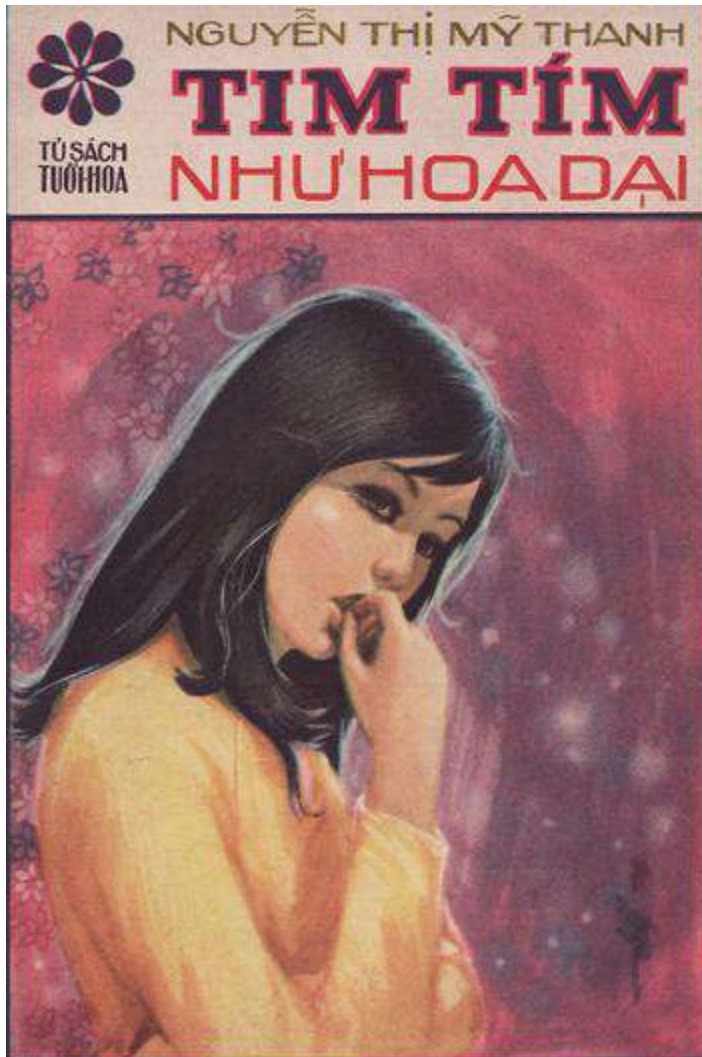
[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Tim Tím Như Hoa Dại

Chương 1

Nắng soi chếch trên những ngọn lá. Hương vừa nheo mắt nhìn, vừa nói :

- Chiều lắm rồi đấy “bà con” ! Ai đã muốn về nào ?

Miệng nói thế, nhưng đôi chân Hương cứ thoăn thoắt bước lên đồi, làm cả bọn đằng sau vẫn phải chạy theo. Giang, đi chót hết, vờ đưa bàn tay lên miệng làm loa, kêu :

- Hường! Đi gì mau vậy, thẳng khi ?

Văn lẩm bẩm :

- Nó dẫn cả bọn đi đâu đây ? Bộ muốn cho lạc chắc ?

Hai cô con gái đi ở giữa, không nói gì, chỉ nhìn nhau cười mà nắm lấy tay nhau bước lên những cành cây ngã ngang lối mòn để đi cho kịp Hường. Anh chàng này, ỷ là người duy nhất biết đường, nên xung phong đi trước thật nhanh.

Hường đã dừng lại ở trên đỉnh đồi, quay lại chờ các bạn. Bốn người phía sau còn đang hí hục đi lên. Hường bỗng che miệng cười, Huyền hỏi :

- Cái gì mà cười vậy Hường ?

- Tôi cười Huyền đấy. Dân Sài Gòn có khác ! Trông giống như bò lên đồi, chứ không phải đi lên đồi.

Huyền nhặt một hòn sỏi ném vào người Hường, đỏ mặt :

- Khi! Nói một câu hai nghĩa nhé !

Đoan nhìn bạn, trêu :

- Tại lâu ngày rồi Huyền nó ở Sài Gòn toàn đường bằng nên quen phóng xe Honda thôi.

Cả bọn cười rộ lên. Huyền nói :

- Dân tỉnh khi dễ tôi há ? Tôi cũng dân tỉnh vậy chứ bộ.

Hường bẻ một cành cây khô nghe “rắc” một cái :

- Thôi, mình ở đây chơi một lát rồi về.

Giang bừa môi :

- Tao chẳng hiểu ở đây có cái gì đẹp mà mày dẫn cả bọn đi muốn đại chân. Mấy khúc bánh mì bây giờ tiêu tan mất, khi tao leo theo mày lên cái đồi này.

Hường thản nhiên nét mặt, bước tới vài bước, nói :

- Mày mới là khờ. Lại đây xem.

Cả bọn tiến đến nhìn theo tay chỉ của Hường. Sau những cành lá, ai cũng nhận ra một dòng suối chảy lững lờ bên dưới. Nước suối trong và xanh biếc. Cảnh thì hoang và đẹp không ngờ.

Đoan kêu lên :

- Tuyệt! Hoan hô con nhà Hường !

Huyền suýt soa theo :

- Tội mình xuống đó chơi đi !

Hương lắc đầu :

- Không được. Tôi dẫn đến cho xem thôi, giờ mà xuống đó chắc đến tối mới về lắm. Nhất là leo xuống sườn đồi bên này tôi e Huyền phải... trườn chứ không phải bò đâu.

Huyền bụm miệng cười, Hương tiếp :

- Còn hai thằng Giang với Văn này, bảo đảm là thấy suối thế nào cũng ùm xuống tắm, mất cả buổi nữa.

- Vậy là chúng mình không xuống suối ư ?

- Có lẽ nên như vậy. Mình còn cả khối thì giờ. Tôi sẽ dẫn mấy bồ đi chơi suối một bữa. Từ sáng đến giờ tội mình mệt quá rồi. Bây giờ nên về. Và lại tôi lo trời sắp mưa.

Đoan nhìn lên trời. Quả thật, một vùng trời ở phía tây đen ngòm.

Cô bé nói :

- Chết ! Chắc sắp mưa thật.

Hương hỏi :

- Có ai đem áo mưa không ?

Ai cũng đưa áo mưa của mình ra. Chỉ trừ Đoan là không có, Huyền nói :

- Ủa ! Đoan không có áo mưa. Lúc sáng Huyền có nghe bác dặn đem mà !

Đoan nói nhỏ :

- Có ! Nhưng mình... quên.

Thật ra, Đoan không quên. Lúc má nhắc đem áo mưa, Đoan đã viện cớ là phải đem nào bánh mì, nào nước uống trong giỏ, không còn chỗ để đựng áo mưa. Và Đoan đã lờ chiếc áo mưa để khỏi mang theo. Đoan không hiểu là mình ghét chiếc áo mưa hay là thích được dầm mưa. Nhưng Đoan nghĩ rằng đi đâu cũng kè kè bọc áo mưa trông mất tự do thế nào.

Huyền chép miệng :

- Vậy thì nếu trời mưa cô bé dầm mưa nhé !

- Không sao! Đoan thích vậy.

- Í đâu được. Mùa này mà mưa là độc lắm. Về bệnh luôn chứ đùa sao ?
Mấy bồ không biết chứ ở trong Sài gòn bây giờ là mùa mưa. Ngày nào mưa

cũng ngập đường sá. Nhưng mà như vậy tốt hơn. Tôi về đây mấy ngày rồi mà thấy trời khô queo. Bây giờ mà mưa thì “khỏi chê”. Nào, ai có thể nhường áo mưa cho cô bé ?

Hương vội nói :

- Tôi! Tôi xin sẵn sàng.

Không ngờ câu nói đột ngột của Huyền được hưởng ứng, cả bọn cùng vỗ tay, Văn nói :

- Chà! Thăng khi đáng khen ghê !

Hương giả vờ dậm chân tức bực :

- A, sao cứ gọi tao là thăng khi hờ mầy ?

Văn cười :

- Ở đây ai cũng có biệt hiệu cả. Không có kêu nài. Như là nhỏ Huyền nè, bữa nào về Sài gòn mang theo biệt hiệu...

Huyền ngắt lời :

- Huyền bò.

Không ai nhin cười được. Huyền nói :

- Tôi rất hân hạnh mà nhận tên “Huyền bò”. Ở Sài gòn bạn bè không thân thiết như ở đây. Ai cũng xem như mình đã lớn, nếu không giữ kẽ với nhau thì đối xử với nhau thật là giả dối. Tôi không tìm thấy tình bạn như thế này.

Đoan gật đầu :

- Chứ sao ! Bọn mình từ nhỏ học chung một lớp, đến lớn vẫn thân thiết với nhau, phải hơn những người bạn mới quen chứ ?

- Tôi muốn nghỉ hè về đây là phải đi chơi thật nhiều. Vào Sài gòn lại chắc là nhớ lắm.

Hương nói, như để chính mình nghe :

- Ước gì cứ như thế này mãi nhỉ ?

Giang dấm vào lưng bạn :

- Thăng khi ! Mày lằm bằm gì thế ? Làm thơ hả ?

- Đâu có ! Tao... À, tao muốn dẫn cả bọn đi về. Gần tối rồi. Quên nữa, để cho cô bé yên bụng, cô bé hãy cầm áo mưa của tôi.

Đoan cầm lấy áo mưa. Huyền trêu :

- Hương nó muốn ngày mai đến ăn hết cây ổi của nhà Đoan đó nhé!

Văn nói :

- Nhớ chùa mấy con sâu lại...

Hương không thua :

- ... cho thằng Văn.

Năng chỉ còn vài ánh le lói nơi góc trời đen. Cả bọn theo lối cũ, xuống đồi. Lần này Giang, Văn xuống trước, rồi đến Huyền và Đoan. Đã quen lối và cách đi nên không ai luống cuống nữa. Đi một lát bỗng Huyền quay lại, la lên :

- Chết rồi! Hương đâu?

Bốn người dừng chân, ngạc nhiên nhìn quanh tìm Hương. Giang đùa :

- Cọp tha nó rồi!

Văn bắt tay làm loa, kêu lớn :

- Hương ơi... ời...

Một lát sau Hương từ sau một thân cây to ló ra, tay còn cầm con dao nhỏ.

Hương vừa xếp dao lại, cất vào túi, vừa nói :

- Mới vắng ta có một tí đã la ầm.

Văn trợn mắt :

- Thằng khi! Tưởng mày bị cọp vồ chứ? Đi ăn cắp trái gì đó ?

- Hỏi làm gì? Có một thứ hoa dại rất đẹp. Cho ai nè ?

Đoan sáng mắt lên khi thấy nhánh hoa dại trong tay Hương.

- Cho tôi đi !

Và nâng niu nhánh hoa dại, Đoan nghĩ đến tập ép hoa của mình ở nhà.

Giang vẫn còn thắc mắc :

- Tao không tin là với bàn tay mạnh như cọp của mày mà phải dùng dao để cắt một cành hoa dại.

Hương cười bí mật :

- Kệ tao, dùng dao là quyền của tao. Bây giờ, tiếp tục xuống đồi!

**

Đoan cẩn thận đặt nhánh hoa dại ngay ngắn giữa tờ giấy báo, rồi đặt lại. Và Đoan bê một cuốn sách dày đè lên. Chỉ độ ba, bốn ngày nữa, mở ra, Đoan sẽ được một nhánh hoa khô dễ thương và gắn vào tập ép hoa của

mình.

Đoan bảo với chị Thúy :

- Hường nó cũng thích hoa dại lắm chị Thúy ạ. Mà chiều nay nó khám phá ra thứ hoa này đẹp ghê, em chưa thấy bao giờ.

Chị. Thúy nói, trong khi vẫn chăm chú với công việc của mình :

- Hường tốt với Đoan như vậy, mà Đoan thì lơ đãng lắm! Trời không mưa thì trả áo cho nó, lại mang luôn về nhà.

Đoan chối :

- Tại... em quên.

- Lúc nào chị cũng nghe là em quên. Tập tính lại đi cô bé ! À, lúc sáng má có vẻ buồn Đoan đấy !

- Chuyện gì hở chị ?

- Má dặn Đoan mang theo áo mưa, rồi lại sợ Đoan quên, má đem áo mưa để ngay bàn nước. Thế mà cũng không đem. Má nói với chị là Đoan ít khi nào tỏ ra vâng lời má.

Đoan cúi đầu, nói nhỏ :

- Em... em không cố ý. Lúc nào em cũng muốn cho má vui. Nhưng tại vì ... em rất ghét mang áo mưa.

- Một câu nói có chữ “nhưng” là một câu nói mâu thuẫn. Đoan phải chọn một trong hai điều, không bao giờ có chữ “nhưng”.

Đoan im lặng. Chị Thúy khuyên bao giờ cũng đúng. Và sự im lặng của Đoan ngầm cho chị Thúy hiểu là Đoan sẽ nghe lời chị. Chị Thúy lại tiếp tục nắn bức tượng dở dang, và Đoan ngược nhìn những cánh hoa Hoàng Hậu rơi trước hiên nhà. Đêm xuống thật bình yên. Thời gian và khung cảnh thuận tiện cho sự hồi tưởng. Đoan nhớ ngọn đồi trông xuống dòng suối. Chưa có dòng suối nào xinh như thế. Đoan thích những cảnh hoang và buồn như dòng suối đó. Hường quả thật đã khéo lựa cảnh. Hình như tính của Hường có vài điểm giống giống tính Đoan. Ý nghĩ này làm Đoan thấy ngộ nghĩnh. Đoan cười một mình. Chị Thúy hỏi :

- Chuyện gì mà thú vị thế ?

- À, em nghĩ đến chuyện tụi bạn cứ gọi Hường là “thằng khi”.

- Ủ, nó cũng khi thật.

- Còn Giang là “Giang lé”, tại mắt nó hơi lác lác, Văn là “Văn ăn vụng”, và Huyền là “Huyền bò”.

- Thế Đoan là gì ?

- Tụi nó bắt chước chị, gọi “cô bé”.

Chị Thúy cười :

- Vậy là tên “thằng khi” với “cô bé” là nghe dễ thương nhất.

- Chẳng có hay chi cả. Em tức sao cứ gọi em là “cô bé”. Người ta cao lêu nghêu thế này mà bé gì ?

Chị Thúy trố mắt :

- Cha, bộ lớn lắm rồi sao ? Năm nay bao nhiêu tuổi ?

- Mười sáu tuổi tây.

- Thế là “nhớn” rồi hả cô bé ?

Đoan cười :

- Ít ra cũng đến tuổi làm căn cước rồi chứ bộ !

Chị Thúy không nhịn được cười. Nhưng bỗng chị nói, giọng trầm hẳn xuống :

- Hồi bằng tuổi Đoan, chị cũng thích làm người lớn lắm. Tới chừng lớn thật, xa gia đình, ra sống bon chen với đời, mới hay mình muốn trở lại tuổi bé thơ. Nhưng khó lắm, Đoan ạ !

Chị nghiêng đầu ngẫm bức tượng, thở ra :

- Đã lớn rồi, đã ra đời rồi, muốn nhỏ lại, làm nũng với ba má cũng hết được rồi ! Chừ về ở với ba má ngày nào, là cố làm hết cách cho ba má vui ngày ấy. Chỉ có vậy thôi, chị thấy vẫn chưa đủ.

- Nhưng khi sống ở Sài Gòn, chị cũng thấy vui chứ ?

- Không vui đâu Đoan. Không có nơi nào ấm bằng nhà của ba má mình cả. Dĩ nhiên là có rất nhiều bạn, có rất nhiều sinh hoạt. Nhưng mỗi khi chỉ còn một mình, nhớ ba má, nhớ em, phát khóc được Đoan ạ !

- Sao em không nghe Huyền nó nói như chị ?

- Đoan quên là Huyền sống ở Sài Gòn với cả gia đình sao ? Nơi đó có ba, có má, còn gì bằng ? Nên nỗi nhớ của Huyền đâu có bằng nỗi nhớ của chị. Huyền nó sống như thế, là nó đã xem Sài Gòn như là quê hương của nó rồi. Quê hương đâu phải chỉ là mảnh đất, mà còn bao gồm những người thân

nữa.

Lại một câu chí lý. Đoan thờ người ra, suy nghĩ. Những lời nói của chị. Thúy - không cãi vào đâu được - đã làm chùn ý định của Đoan. Từ khi Huyền ở Sài gòn về, Đoan có ý muốn nói với chị Thúy rằng nếu Đoan thi đậu, sẽ xin ba má cho Đoan vào học ở Sài gòn. Nghe Huyền kể những sinh hoạt trong trường của Huyền, Đoan rất ham thích và muốn mình được tham dự. Trường của Đoan, một trường tư ở thành phố nhỏ, nghèo nên thiếu phương tiện để tổ chức những sinh hoạt cho học sinh. Huyền hứa, nếu Đoan đậu có hạng, Huyền sẽ nộp đơn giúp Đoan vào trường của Huyền thật dễ dàng.

Đoan thở dài. Có lẽ phải đợi đến khi xem xong kết quả rồi mới ngỏ ý với ba má và chị được. Bây giờ nói cũng hơi sớm. Chị Thúy có nhiều tư tưởng chín chắn quá, nên ít khi Đoan dám trình bày với chị, sợ lời nói của mình quá vụng về sẽ không làm vừa lòng chị - trái ngược với những lúc vui vẻ tự nhiên, chị sẵn sàng đùa giỡn với Đoan như ngày còn thơ ấu.

Chị Thúy hình như sắp năn xong bức tượng. Chị nói :

- Đoan này. Nhìn thử xem ra hình thù gì chưa ?

- Con gà - Đoan reo lên.

- Đúng rồi ! Năm nay là năm Dậu, nên chị nắn con gà để cho nó đứng trên bờ tường. Chắc là ba sẽ thích thú lắm ! Mỗi năm ba sẽ có một con để làm kỷ niệm.

- Em tiếc trong mười hai con giáp không có con cá để chị nắn vài chục con bỏ vào hồ nước.

Chị. Thúy cười khúc khích :

- Cần gì? Mình đã có đàn cá thật, xem vui mắt hơn. À, nói đến cá mới nhớ, Đoan đã cho cá ăn chưa nhỉ ?

- Dạ rồi. Chị tưởng em đi chơi từ sáng rồi quên bầy cá của chị sao ?

Chị Thúy đưa một ngón tay lên :

- Của ba, chứ không phải của chị.

Tự nhiên Đoan thấy bồi hồi. Đoan đến ngồi gần bên chị, hỏi nhỏ :

- Chị Thúy, em thấy nghĩ hèn về nhà chị chỉ lo vẽ tranh, nắn tượng và trồng cây cho ba má. Ngoài những thứ đó, chị không nghĩ gì cả sao ?

Chị Thúy nhìn Đoan trùu mến :

- Đoan muốn chị nghĩ gì nào ?

Đoan không đáp, yên lặng nhìn một cánh hoa nữa vừa rơi xuống trước mặt.

Chị Thúy thở dài :

- Đừng bao giờ hỏi chị những câu khó trả lời ghen cô bé ! Tối nay, tự nhiên chị thấy buồn buồn thế nào! Đoan vào xem ba má đã đi ngủ chưa, rồi đem đàn ra đây đàn cho chị nghe đi !

Đoan đứng dậy đi vào nhà. Ba với má vẫn còn ngồi trong phòng khách.

Đoan nghe má nói với ba :

- Con Đoan nó cao lêu nghêu ghê chưa ông ?

Có tiếng ba nói hơi nhỏ :

- Mười bảy tuổi mình rồi, còn gì ? Nó sắp xa tôi với bà rồi !

- Ông chỉ nói vậy. Đời này chứ bộ...

- Bà mới là nghĩ vậy. Bà không nhớ là năm nay nó mà đậu Tú tài một, sẽ sang năm Tú tài toàn, rồi cũng phải vô Sài gòn học như chị Thúy của nó. Không xa nhà thì là gì ?

- Ủ' nhỉ!

Đoan mỉm cười, và rón rén xách cây đàn ra sân. Lúc này chị Thúy đang thận trọng đặt bức tượng lên kệ gạch và đi đến giếng múc nước rửa tay. Đoan so dây đàn vừa xong thì chị Thúy cũng đã ngồi xuống chiếc ghế mây cạnh bên :

- Mai chị sẽ nắn tượng tiếp. Bây giờ Đoan đàn bản “Romance” đi !

Những nốt nhạc cao mở đầu bài nhạc, nghe thánh thót. Không khí như đọng lại ở một nơi nào. Những cánh hoa đã ngừng rơi trước hiên nhà, chỉ còn trước gió những sợi dây leo đong đưa. Khu vườn trước mặt sũng đầy bóng tối. Tự nhiên Đoan cũng nghe lòng buồn hơn mọi khi. Âm vang của những tiếng đàn như trải ra tràn đầy cả một không gian thanh vắng.

Khi Đoan bắt đầu chuyển sang đoạn hơi vui của bản nhạc, chị Thúy nói nhỏ :

- Hình như có ai đến kìa, Đoan !

Ba con chó đang lim dim ngủ trong sân, bỗng chạy xô ra phía cổng, sủa inh tai. Có tiếng sụt :

- Bông, Tô, Vện ! Tao đây mà !

Đoan đứng dậy :

- Hường phải không ?

Người bên ngoài đáp :

- Hường đây.

Đoan dựng đàn trên ghế, chạy ra mở cổng. Ba con chó thôi sủa, quẩn quít bên chân Hường. Đoan hỏi :

- Hường đi bộ à ? Xe đạp đâu ?

- Xe bỏ ở nhà. Chào chị Thúy ạ.

Chị. Thúy tươi cười :

- Vô đây Hường. Tối rồi mà đi đâu vậy ?

Đoan vừa đóng cổng vừa nói :

- Biết rồi. Đến đòi áo mưa phải không ?

Hường gật đầu :

- Ủ, cho lại cái áo mưa đi. Mai đi họp trại.

- Mai thứ bảy mà họp trại gì ? Xạo nhé !

Hường ngơ ngác nét mặt :

- Ủa ! Mai mới thứ bảy sao ? Vậy mà cứ tưởng...

Chị Thúy nói:

- Thôi, thứ mấy thì thứ, vào đây chơi đã Hường.

Chị Thúy chỉ một cái ghế cho Hường ngồi, hỏi:

- Chiều nay đi chơi vui không ?

- Dạ vui. Chiều nay chúng em đi ngắm suối.

Đoan cầm đàn lên gảy vài nốt :

- Đúng là ngắm suối, chứ chẳng được đến nơi, à mà Đoan không biết gọi tên suối đó là gì nữa, hỏi Hường ?

- Suối Dầu. Suối Dầu ở xa lắm chị Thúy ạ, chúng em phải đi bằng xe đò. Đoan nè, tại bọn mình ham ngồi tán gẫu cả buổi trưa ở trên đồi, thêm nỗi hai thằng nhóc Giang, Văn mê ngủ nên tôi không dẫn đi hết những nơi đẹp. Có nhiều nơi tôi muốn dẫn Đoan đến mà không kịp giờ.

- Thì Hường đã hẹn có một buổi nữa mà !

- Ủ thì đành là vậy, nhưng... sợ Đoan có nhàm không ?

- Làm sao mà nhào được ? Tôi thích hoa dại, ở đâu có hoa dại là được.

Hương mở cuốn tập cầm nơi tay, lấy ra một xấp giấy mỏng, nhỏ :

- Cho Đoan nè ! hoa dại.

- Hoa dại ? - Đoan reo lên - Hái ở đâu thế ?

Hương lắc đầu :

- Không nhớ nữa. Thấy đẹp là hái, lâu ngày quên mất chỗ hái rồi.

Đoan tấm tắc nói một mình :

- Phải đóng thêm giấy vào tập hoa ép mới được.

Hương đứng lên, đến bên chậu hoa Móng Tay.

- Đoan này, hoa Móng Tay cũng đẹp vậy.

- Nhưng Đoan không ép, vì nó không phải hoa dại, vì nó đã có tên. Tập của Đoan, chỉ toàn là hoa dại thôi.

Chị Thúy cười nhìn Hương :

- Nhỏ Đoan, cái gì cũng phải tuyệt đối nó mới chịu.

Và chị tủm tỉm cười một mình, ý chừng chị buồn cười hai đứa nhỏ gặp nhau là nói chuyện vu vơ đâu không thôi.

Hương bỗng nói :

- Thôi, về nha Đoan !

Đoan ngạc nhiên :

- Ủa, về hả ? Bữa nào lại đi chơi, hẹn đi để nói lại với Huyền.

Hương ngần ngại :

- Để rồi định sau. Bây giờ về nhá !

Chị Thúy nhìn Đoan, cười. Đoan đưa Hương ra cổng. Lúc trở vào, Đoan nghe chị Thúy lẩm bẩm :

- Cái thằng, thiệt tức cười.

Và Đoan chợt nhớ ra rằng Hương đã quên không lấy áo mưa về.

**

Không biết phải gọi tên là gì, thứ tâm trạng của Đoan lúc này. Nỗi buồn chẳng ? Không hẳn là thế. Chẳng có gì đáng để buồn cả. Bạn bè mới vừa kéo đến và kéo về. Mới vừa nô giỡn thỏa thích đây mà ! Phải gọi là một sự trống rỗng chiếm đầy cả lòng. Một sự chán nản nào đó vây quanh khiến

chân không buồn rời chiếc ghế để đi vào nhà, khiến tay không gảy nổi một nốt nhạc đủ làm xao động không khí nặng trĩu này, khiến môi không buồn cất tiếng hát đủ làm vui tai. Đoàn uể oải nhắm mắt lại. Tại sao lại có những phút giây như thế này ? Đoàn đâu muốn làm một người mệt mỏi ? Thế mà sau những lúc vui đùa với bạn bè, Đoàn lại bị trả về sự trống rỗng. Phải chăng những thú vui đó quá nhàm chán? Không! Đoàn vẫn yêu lũ bạn nhỏ như bao giờ. Huyền vẫn dễ thương như con chim sáo. Giang vẫn kể chuyện tếu nghe không nhin cười được. Văn là đứa luôn luôn làm những cử chỉ khôi hài. Và Hương lúc nào cũng đem lại cho Đoàn những điều thú vị. Khó phân tích quá - cái tình cảm của Đoàn. Đoàn thấy mình đang rơi vào một khoảng nào đó đầy sự buồn bực, đầy những hoài nghi, và có một tí gì sự ngóng đợi. Nhưng lại không hiểu mình đợi những việc nào xảy đến ? Trong vùng đen của mắt, Đoàn thấy một vòng tròn có Đoàn đi luẩn quẩn trong đó, lũ bạn thân chạy nhảy vòng quanh. Đoàn hoảng hốt mở vội đôi mắt ra. Ánh nắng vẫn chiếu lập lòa trên lá cây. Lũ hoa Móng Tay đỏ sắc thắm, bình thản. Và những cánh hoa Hoàng Hậu nở đầy đang chờ đêm đến rồi lại rụng rơi đầy sân nhà. Phải chăng vì khung cảnh này ? Khung cảnh rộng rãi mà tù túng, thân yêu mà xa lạ? Phải chăng đã đến lúc “cô bé” cảm thấy mình muốn vượt khỏi khung cảnh này, đi đến một nơi nào xa? Phải chăng đã đến lúc con chim nhỏ muốn tìm thấy khoảng trời xanh rộng và những điều hay, lạ bên ngoài khung lồng chật hẹp ? Đoàn buông thõng hai tay, thở dài. Không làm sao giải thích được những mâu thuẫn hiện diện trong ý tưởng. Tự nhiên Đoàn muốn khóc. Tại sao không thể giản dị như hồi còn bé - vùi vnh, chơi đùa và ca hát ? Tại sao không thể vô tư như mới năm ngoái, năm kia ? Lũ bạn thân cũng còn vô tư quá đi ! Có đứa nào rắc rối như mình không ? Hay là tụi nó chỉ biết đùa giỡn thỏa thích rồi về lăn ra ngủ ? Có đứa nào biết rằng nhỏ Đoàn - “cô bé” của tụi nó- đang mang một thứ tâm trạng kỳ cục ghê gớm, khó phân tích, khó giải nghĩa và cũng khó cảm thông ? Đoàn lại tưởng tượng rõ ràng cảnh vui đùa ban nãy ở trước mặt. Giá mà tụi nó có ở đây lúc này, Đoàn sẽ trút hết bực bội vào tụi nó. Đoàn sẽ hét to lên một tiếng, cho nhỏ “Huyền bò” giật mình mà ngưng tiếng cười giòn, cho “Giang lé” và “Văn ăn vụng” ngưng tay đánh cờ, và Hương - a,

“thằng khỉ” đang leo chồm chồm trên cây ổi, sẽ thất kinh mà rơi xuống đất. Ý nghĩ vừa rồi làm Đoan bỗng bật cười thành tiếng. Âm thanh nghe vỡ dòn làm tan cái không khí này giờ bị chùng xuống, và cũng làm tan những ầm ỨC vô lý trong lòng cô bé. Nếu trước mắt Đoan quả thật có Hường vừa mới té xuống, lồm cồm ngồi dậy và mở cái miệng còn đang nhai đầy ổi trách móc Đoan thì chắc là buồn cười lắm. Tự nhiên Đoan thấy tội nghiệp Hường. Chỉ trong ý tưởng thôi, mà Đoan thấy mình cũng quái ác. Bạn bè dễ thương như thế, mà lại không thương, cũng kỳ! Đoan tự trách mình rồi nhất quyết đứng dậy. Phải làm một cái gì cho tay chân đỡ thừa thãi. Đoan với lấy cây chổi xương trong góc cửa, bước xuống sân quét dọn những mảnh vỏ ổi mà Hường đã ăn và xả đầy mặt đất.

Có tiếng con Bông sữa mừng. Má và chị Thúy đi chợ đã về. Tay mỗi người đều có xách một giỏ nặng trĩu. Trông Má gầy đi và hơi lom khom. Đoan đỡ lấy giỏ cho má.

- Hôm nay giỗ anh Đạm hờ má ?

- Ủ ! Con đã chùi lau bàn thờ chưa ?

- Dạ, xong cả rồi. Tụi bạn con vừa mới kéo tới ăn ổi xả một sân, con mới quét đó.

Chị Thúy nói :

- Sao không bảo tụi nó ở lại ăn giỗ ?

- Huyền nói nó sẽ trở lại. Còn ba đứa kia có việc bận.

Chị Thúy đến múc nước ở giếng lên rửa mặt. Đoan hỏi :

- Chị với má đi bộ sao trông mệt vậy ?

- Ủ, ở chợ về đây hơi xa, nhưng má lại muốn đi bộ.

- Sao lạ vậy ?

Chị Thúy cắn môi, nói nhỏ :

- Hình như má muốn tỏ ra là má vẫn còn mạnh khỏe lắm. Mà thật, má vẫn đi bộ giỏi, giỏi hơn cả chị... Còn ba, ừ tội nghiệp ba, ba thì yếu thấy rõ. Đoan, em có thấy như thế không ?

Đoan luống cuống như bị đặt trước một câu hỏi khó trả lời. Đoan thấy hai mắt chị Thúy hơi đỏ lên. Hình như chị sợ Đoan thấy nên quay đi. Đoan nghe giọng chị như sùng ước :

- Cứ mỗi lần giỗ anh Đạm, chị lại buồn thế nào ấy! Thương ba má vô cùng. Đã ba năm rồi, nhưng chẳng bao giờ thấy sự thương nhớ của ba má giảm một tí nào. Chắc trọn đời ba má khóc hoài cho anh ấy.

Chị Thúy thở dài :

- Nuôi con cho lớn, mạnh đứa nào đứa nấy tìm đường đi. Anh Đạm đi mãi không về nữa. Anh Tuấn, thằng Long cũng ở xa. Chị thì cũng phải đeo đuổi sự học. Mai một nữa đến Đoan. Đoan, em có nghĩ đến ngày xa ba má không ?

Đoan thờ người đứng nhìn chị Thúy. Vừa thấy thương chị Thúy, Đoan lại thấy có một sự ngăn cách nào quá lớn khiến Đoan khó mà nói cho chị biết ý định của mình.

**

Huyền đến trễ nhất, và đi với một cô bạn. Cái miệng Huyền mở ra huyền thuyên ngay từ ngoài cổng :

- Đề nghị hôm nay khoan đi Suối Dầu. Tôi có một nơi này, kể ra ai cũng sẽ mê.

Đoan lờm một cái :

- Bốn đứa đợi nhà người mỗi cả mắt, tưởng chết ở đâu rồi. Vô đây đã rồi tính sau.

Huyền nắm tay cô bạn, bước lên thềm.

Trước sân nhà Đoan đã có Hường, Văn và Giang ngồi đợi. Huyền nói :

- Xin giới thiệu đây là Thái, học cùng lớp với tôi ở Gia Long. Còn đây là các bạn của Huyền mà Huyền thường nói với Thái đó ! Anh chàng đang nhai ổi này là Hường, anh này là Văn, đây là Giang. Còn cô bé chủ nhà đây thì chắc Thái đoán ra rồi.

Cô bạn mới quay qua nhìn Đoan, nhoẻn miệng cười :

- Thái biết rồi ! Đoan phải không ? Nghe Huyền nhắc Đoan hoài, và khen tài của Đoan lắm. Thái vẫn ao ước được làm quen với Đoan.

Đoan đỏ mặt :

- Trời ơi ! Nhỏ Huyền nó đã nói gì ? Thái mà chơi với Đoan lâu, Thái sẽ thất vọng.

Thái cười. Gương mặt của Thái thật hiền và có một vẻ gì khiến ai cũng thấy mến. Đôi mắt của Thái đen, sâu và buồn. Đoan cảm thấy khó có thể nói những lời chào hỏi khách sáo với cô bạn mới, nên chỉ biết im lặng và cười. Huyền lên tiếng :

- Thái cũng người cùng quê với mình, nhưng ở tận Vạn Giã cơ. Ở trên Sài Gòn, Thái trọ nơi nhà bà dì. Hôm qua Huyền đi chợ Đầm gặp Thái, hẳn rủ bữa nay về nhà chơi cho biết. Sẵn bọn mình hẹn nhau đi chơi, thôi thì kéo nhau đến nhà Thái luôn. Lâu ngày cũng nên đi xe lửa để đổi không khí một chút, đồng ý không ?

Cả bọn nhìn nhau dọ ý. Đoan nói :

- Sao cũng được. Nhưng sợ cả lũ kéo đến nhà Thái rồi có gì phiền không ?

Thái vội nói :

- Không đâu, chính Thái muốn mời các bạn đến mà ! Nhà Thái có một vườn dừa, tha hồ ăn. Có một cái ao để câu cá và bơi xuống. Các bạn muốn làm gì cũng được. Ba má Thái rất thích có bạn trẻ chúng mình về chơi.

Giang vui mừng :

- Tôi xin hoan nghênh trước. Tôi rất khoái chèo xuống. Còn phần leo cây dừa đã có thằng Văn lo.

Hướng kêu lên :

- Tao nữa chứ ! Văn mày ở dưới đỡ và bõ dừa, tao leo lên hái dừa cho.

- Như thế là ai cũng bằng lòng đi rồi há ! Đoan nói. Đoan thì đi đâu cũng được. Nhưng phải vào xin phép lại đã. Má và chị Thúy vẫn nghĩ là tụi mình đi Suối Dầu.

Đoan gặp má trong nhà bếp. Cả chị Thúy cũng vừa mới đi vào, tay cầm một bó rau mới cắt sau vườn. Má bằng lòng ngay khi nghe Đoan xin đi Vạn Giã. Chị. Thúy suýt soa :

- Đoan được đi xe lửa bằng thích nhé ! Nhưng nhớ chiều phải về sớm đấy.

Đoan đáp, mặt thản nhiên :

- Tại tụi nhóc ưa rủ đi chơi thì em đi, chứ sao em chả thấy hứng thú gì hết chị Thúy à.

- Tại sao lạ vậy ?

Đoan lắc đầu, sắp sửa lại những vật dụng trong chiếc giỏ mây, nói:

- Em ... không biết nữa.

Đúng lúc đó cả bọn cũng vừa vào nhà chào má và chị Thúy để đi.

Lũ trẻ vui tươi như chim sáo. Chị Thúy thì thầm bên tai má :

- Sao Đoan nó buồn buồn chuyện gì vậy má ?

- Chắc... nó lo kết quả thi không biết ra sao chứ gì ?

- Không phải thế đâu. Nó hy vọng lắm mà. Con bé thật khó hiểu.

- Con nhớ nhắc nó đem áo mưa.

Chị Thúy toan gọi em lại, nhưng thôi. Và chị nói :

- Chắc trời không mưa đâu má. Trời khô queo cả tháng nay. Nhưng không lo, nếu có mưa thì...

Chị bỏ lửng câu nói, và tủm tủm cười một mình...

Bên ngoài, bọn trẻ đã ra khỏi cổng và đón xe lam đi đến nhà ga. Như những con chim lâu ngày thềm bay nhảy, bọn trẻ hấp tấp mua vé, và giành nhau leo lên xe lửa. Hường đã đề nghị rằng cho dễ dàng ngắm cảnh dọc đường và để cho thoải mái, nên mua vé đi toa hạng ba. Sáu người tưởng được thoải mái trong toa hạng ba mới đầu rộng thênh thang. Nhưng chỉ một lúc sau, toa xe chật ních những thùng, rổ, quang gánh của những người bán hàng. Tuy vậy, không ai cảm thấy khó chịu. Hường lại thêm một “sáng kiến” :

- Tụi mình đứng dậy hết, ra cửa đứng cho vui. Nhường chỗ cho các bác ngồi.

Cả bọn lại vui vẻ làm theo lời Hường. Xe lửa rúc còi, chuyển bánh. Ba tên con trai huýt sáo vang rân.

Đoan cũng làm theo như các bạn, từ lúc ra khỏi nhà. Đoan cũng tung tăng chân sáo chạy tìm xe lửa, leo lên toa hạng ba, lúu rúu tìm chỗ ngồi, và hoan hỉ đứng dậy nhường chỗ cho một bà hàng khoai. Đoan nghĩ mình cũng sống một cách nhiệt tình như mọi người. Nhưng Đoan xét lại hình như mình chỉ làm những hành động hòa hợp ấy một cách vô ý thức. Thật ra, tâm trí của Đoan đang để ở đâu đâu. Mọi vật chung quanh Đoan mang một vẻ thờ ơ. Đoan nhìn, mà không một ý tưởng nào gợn lên trong đầu. Khi bạn bè đang nói ríu rít bày tỏ sự náo nức của một kẻ được đi xa thành phố, thỉnh thoảng chêm những câu khôi hài để lại cười với nhau vui vẻ thì Đoan, cũng

nhếch mép cười, nhưng không hiểu tại sao mình cười. Rồi cũng như bao lần trước, tâm trạng kỳ lạ cũ lại trở về. Một sự trống rỗng ở trong tâm hồn. Một sự chán nản vây kín tư tưởng. Đoan thấy nghẹn ngào ở cổ. Nước mắt nếu không ngăn lại, chắc sẽ ứa ra. Không lẽ cứ sống mãi trong tình trạng này ? Cái gì đã thay đổi ngay trong lòng cô bé ? Không lẽ cứ buồn bực vì những chuyện đáng yêu, và ngóng đợi những gì vô hình ? Cuộc sống của Đoan - từ thuở nhỏ - trải ra êm đềm quá. Cho đến nay, bỗng nhiên Đoan thêm có một sự gì thay đổi. Giống như mặt nước phẳng lặng muốn có một làn gió đủ để xao động. Và trong những người đang vây quanh mình, Đoan muốn có một hình ảnh nào thật trội, để mà nghĩ đến nhiều hơn, để có một niềm hoài vọng, hay một sự lo lắng. Giống như người thầy giáo thích tìm trong đám học trò của mình một người xuất sắc. Cuộc đời, phải chi giống như truyện, giống như kịch - đừng giống như một bài thơ êm ả. Cuộc sống của Đoan không giống truyện, không giống kịch. Đoan sống giữa những người thân, yêu thương chiều chuộng Đoan - ba má, chị Thúy, anh Tuấn, anh Long. Đoan có một lũ bạn thân dễ mến - Huyền, Giang, Văn, Hương. Tụi nó cũng như Đoan, không có gì để suy nghĩ, để lo lắng, để thắc mắc, ngóng chờ. Và cứ thế mãi sao? Đoan sẽ thi đậu, sẽ lên lớp, và sẽ sống mãi ở thành phố này - thành phố u sầu, vừa được ôm ấp bởi núi non, vừa đôi mắt háo hức nhìn ra biển cả. Rồi đời người sẽ qua. Rồi sẽ lớn, sẽ già và sẽ chết. Không có gì đặc biệt. Không như bản đàn “Romance” bỗng nhiên đổi giọng vui tươi sau những âm điệu trầm buồn.

Xe lửa đột nhiên tối om lại. Nó đang chui qua một cái hầm. Không ai nhìn thấy mặt ai. Nhưng Đoan nghe rõ ràng tiếng của Hương, Văn và Giang đang hú lên như mọi da đỏ. Tụi nhóc thật nghịch quá chừng ! Tiếng hú làm cho không gian nghe rờn rợn. Bọn con gái nắm lấy tay nhau, vừa cười vừa sợ. Mùi than đá hăng hắc ở mũi. Đoan bỗng nghĩ ra một điều hơi ngồ ngổ. Khung cảnh đang sáng bỗng tối đen lại - một sự thay đổi chẳng ? Ít ra cũng làm cho cuộc hành trình đỡ nhàm chán. Trong bóng tối Đoan mỉm cười một mình, tự chế nhạo mình, sao lắm lắm “không giống ai”.

Đoan đang miên man suy nghĩ, thì xe lửa ra khỏi hầm, làm mắt Đoan chóa lên vì ánh sáng lại lan đầy khắp nơi. Nhưng bên tai Đoan bỗng nghe tiếng

kêu van. Đoan quay lại và suýt rú lên vì một đôi mắt lèm nhèm bắn thiêu đang hấp háy nhìn mình. Đoan hoảng hốt vịn lấy vai Huyền làm Huyền giật mình. Một người ăn xin? Vâng, một người ăn xin dẫn theo bốn người nữa. Một gia đình ăn xin. Người nào cũng có một đôi mắt lèm nhèm như vậy. Thái lạnh tay bỏ vào chiếc mũ rách của người đi đầu mười đồng bạc. Ngay lúc đó, người đi cuối bắt đầu thổi đàn cò. Và đám người ấy - cả gia đình ăn xin ấy - thay nhau hát một bài cổ nhạc, và lũ lượt dắt nhau đi khắp toa xe. Đoan cố gắng nén nỗi bàng hoàng, thở ra. Hình ảnh này không phải xa lạ gì đối với Đoan. Từ nhỏ, mỗi lần đi xe lửa với ba má, Đoan đều được trông thấy những người ăn xin như vậy. Nhưng lần này họ đã hiện ra ngay bên Đoan sau khi xe lửa vừa ra khỏi hầm khiến Đoan sợ hãi quá. Đoan cảm thấy nghẹt thở. Một nỗi lo sợ vô cớ tràn đầy tâm hồn.

Hướng toe miệng ra cười :

- Tội nghiệp cô bé, hoảng hồn chưa ?

Đoan gượng cười, không đáp, đưa mắt nhìn ra cảnh bên đường. Một thung lũng đầy hoa. Hướng chỉ tay :

- Hoa dại kìa Đoan !

- Ủ nhỉ ! đẹp quá ! Ước gì...

Hướng tiếp lời :

- Ước gì xe lửa ngừng ở đây nhỉ !

Thái lên tiếng :

- Xe sắp ngừng rồi đó. Sắp đến một cái ga và chúng mình sẽ đến Vạn Giã.

**

Nhà của Thái quả đúng là một nơi lý tưởng cho sự vui chơi của bọn trẻ. Sau khi đi một quãng hơi xa từ ga Vạn Giã, cả bọn đến một xóm nhà yên tĩnh. Con đường dẫn vào nhà Thái rợp mát bóng cây. Thái chỉ tay về phía trước :

- Nơi có mấy ụ rơm trước sân là nhà của Thái đó !

Nhà Thái không có vẻ khang trang như nhà của Đoan. Nó mang sắc thái chung của những nhà lân cận, ở vùng Vạn Giã này. Một căn nhà chính bằng

gạch, và chung quanh là hai ba căn phụ, nhỏ, mái lợp tranh và tường bằng đất. Cũng không có những luống hoa trang trọng như ở nhà Doan. Nhưng ở đây có cả một khoảng sân rất rộng để chất rơm và phía bên hông là một vườn dừa rất mát mẻ. Thái hân hoan dẫn cả bọn đến chào cha mẹ và giới thiệu với mấy đứa em. Nhận ra sự háo hức của mấy tên con trai, Thái vui vẻ nói :

- Ba mẹ Thái rất dễ, các bạn đừng ngại chi cả. Bây giờ mấy anh có thể leo lên hái dừa, để Thái đi nấu cơm, trưa nay chúng mình ăn cơm chung với nhau nhé !

Huyền nhanh nhẩu :

- Để bọn này phụ với Thái.

- Em Thái sẽ đi câu một ít cá ngoài ao. Tha hồ mà ăn. Huyền và Doan này giờ đi xe chắc mệt lắm, lên nhà nghỉ nhé !

Và Thái kéo tay Huyền, Doan đi lên căn nhà gạch, vào gian dùng làm phòng khách. Thái nói :

- Hai bồ ngồi ở ghế chơi cho đỡ mệt. Thái ra ngoài tí nhé !

Bóng Thái khuất sau cửa phòng. Huyền và Doan ngồi ở bộ sa-lông kiểu cũ. Phòng khách vắng và buồn. Chừng như Huyền không chịu được không khí như vậy, nên nhóm đứng lên :

- Đi ra sân chơi, Doan !

Doan uể oải nói :

- Tự nhiên mình mệt thế nào ấy ! Hay là Huyền đi đi, mình ngồi đây một tí rồi sẽ ra sau.

Còn lại một mình Doan ở phòng khách. Một nỗi trống vắng lại xâm chiếm tâm hồn cô bé. Doan ngả người trên nệm ghế, ngược mắt nhìn lên.

... Bỗng nhiên Doan gặp một... đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Một đôi mắt đẹp, sâu và buồn y hệt như đôi mắt của Thái. Đôi mắt như muốn nói với Doan điều gì. Doan giật mình, lấy lại thế ngồi tự nhiên. Hồn phách như biến đâu mất, trong một tích tắc, rồi trở lại. Ồ, chỉ là một tấm ảnh bán thân rất lớn treo ở trên tường. Tấm ảnh của một người con trai, có đôi mắt rất đẹp và buồn, mà Doan chắc không ai khác hơn là anh của Thái. Người con trai có gương mặt vuông vuông, sống mũi rất thanh và nhất là đôi mắt -

Đoan không biết phải dùng ngôn từ nào để diễn tả. Đôi mắt như cửa sổ của một tâm hồn phải đa tình lắm. Con người này, chắc phải là một con người đặc biệt khác thường. Bỗng nhiên Đoan cảm thấy bao nhiêu sự mệt mỏi như tan biến tự lúc nào. Tay chân bỗng hết uể oải và tâm trí bỗng rõ ràng lạ thường. Đoan đứng lên, đến ngắm kỹ bức hình và rồi nhận thấy rằng trên tường không phải chỉ có bức hình ấy, mà còn nhiều thứ nữa kích động lòng tò mò của Đoan. Một tấm huy hiệu rất đẹp, của một bút đoàn. Một bức tranh vẽ Thái đứng bên cây dừa cao, màu sắc thật khéo. Một cây đàn Tây ban cầm treo cạnh bức chân dung. Đoan lại bước đến gần chiếc bàn nhỏ kê ở góc phòng. Trên bàn có những bức tượng be bé, nét điêu khắc thanh nhã vô cùng. Một tập ảnh để cạnh đó làm Đoan thêm tò mò. Đoan cúi xuống nhìn kỹ dòng tên ở góc bìa sách : ĐOÀN HÀ NGUYỄN. Đoan mỉm cười thú vị, và nhẹ nhàng lật tập ảnh ra. Biết được tên người rồi đó nhé ! Biết cả hình của người nữa. Người - trong tấm ảnh này - đang sinh hoạt giữa đám bạn bè, trông trội hẳn đấy chứ ! Rồi kia, người đang vui tươi ngồi trên chiếc xe gắn máy trong một sân trường nào thật đẹp. Đây nữa, người đang bơi xuống với các em. Lại có một bức ảnh người đang vẽ tranh, một bức ảnh người đang đánh đàn, rồi thì đang cúi đầu trên trang sách. Người đang sống vui vẻ quá, đang sinh hoạt nhộn nhịp quá, và những giây phút suy tư của người, cũng nghệ sĩ quá! Còn nụ cười và đôi mắt của người, có một sự thu hút nào mãnh liệt vô cùng. Đoan gấp tập ảnh lại, nhìn một lần nữa dòng tên của người. Đoàn Hà Nguyễn ! Tên người cũng hay hay như hình bóng của người vậy. Đoan nghe một nỗi gì vui vui hiện đến trong lòng. Cô bé đi lại quanh phòng để tìm thêm những điều mới lạ. Và cô bé thấy một máy thu băng nhỏ. Lại có tên “Đoàn Hà Nguyễn” dán trên máy. Một cuộn băng đang nghe dở dang. Tánh nghịch ngợm có từ thưở nhỏ nổi dậy, Đoan nhẹ tay bấm nút. Một giọng hát trầm ấm cất lên. Một đoạn nhạc nào rất mới lạ Đoan chưa từng nghe. Những lời hát rất ngọt ngào như lời vỗ về an ủi. Những nốt nhạc thánh thót vô ngần... Người đã soạn nhạc, và đã đàn, đã hát... Đoan ngồi xuống ghế, và khép đôi mắt lại. Người như từ cõi xa xăm nào tình cờ hôm nay đến chiếm một khoảng lớn trong tâm hồn cô bé. Người là ai ? - Đoàn Hà Nguyễn, một thiên thần, một nghệ sĩ, một con

người. Có phải chính con người ấy, là câu trả lời cho sự buồn bực, sự hoài nghi và lòng ngóng đợi của cô bé chăng ?

Đoan chợt mở mắt ra, vì linh cảm có ai đang đi vào phòng. Một đôi mắt nhìn mình. Không phải mắt của người, mà là đôi mắt Thái. Mắt Thái cũng đen, sâu và buồn như vậy. Thái hơi ngạc nhiên một chút khi nghe tiếng hát, nhưng hiểu ra ngay. Thái nắm tay Đoan, và nhìn về phía máy hát, nói :

- Anh của Thái hát đó !

Tự nhiên Đoan hơi thẹn, Đoan sợ Thái biết được này giờ mình đã làm gì. Phải che giấu đi, thứ tình cảm nhỏ bé đó. Đoan cố lấy vẻ mặt tự nhiên, và làm như xem mọi việc không có gì đáng kể. Và Đoan gắng hỏi bằng một giọng bình thường :

- Anh của Thái... ở đâu ?

Đôi mắt của Thái chợt nhìn xuống, mày nhíu lại. Thái đáp rất nhỏ, và không nhìn Đoan :

- Anh ấy... ở xa, nhưng... có về nhà luôn. Mỗi tuần anh ấy đều có về.

Giọng của Thái có vẻ run run, nhưng Đoan không để ý. Đoan tiếp lời một cách tình cờ:

- Chủ nhật ?...

Thái gật đầu vài cái thật nhẹ. Rồi Thái kéo tay Đoan :

- Đoan ra ngoài này, xem mấy anh kia đã hái được mấy trái dừa to lắm. Cả bọn đang hè nhau bổ dừa vui ghê ! Thấy thiếu Đoan nên Thái vào gọi đó. Chắc hết mệt rồi chứ gì ? Nếu còn mệt, bảo đảm uống một ly nước dừa là khỏe ngay. Nhưng Đoan phải hứa là tí nữa Đoan đàn cho Thái nghe nhé ! Huyền quảng cáo Đoan dừ lắm đó ! Phải cho người ta thưởng thức tài nghệ với.

Những lời huyền thoại của Thái kéo Đoan ra tận gốc dừa. Dù tiếc rẻ với bài hát của Nguyễn đang nghe lơ dờ trong nhà, nhưng Đoan vẫn cố thản nhiên đi theo Thái, và giữ nét mặt vô sự nhìn các bạn đang reo hò vui vẻ. Huyền, Giang, Văn đang xúm lại bổ dừa. Còn Hường thì đang đưa trên ngọn dừa cao. Đoan đưa tay lên miệng, làm loa gọi :

- Hường ! Coi chừng té. Tham ăn vừa chứ ! Dừa chứ không phải ổi đâu mà ăn tại chỗ nhé.

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Tim Tím Như Hoa Dại

Chương 2

Nguyễn ! Chính Nguyễn đã là hình bóng ám ảnh Đoan suốt cả một tuần. Ở trước mắt Đoan, bây giờ, hồ như không còn ai cả. Chỉ có Nguyễn, sống động như biển khơi - và đôi khi cũng trầm lặng như hồ thu. Trong trí Đoan, lúc nào cũng như có đôi mắt sâu buồn của Nguyễn chăm chú nhìn, và bên tai như có tiếng hát ấm áp cùng giọng đàn êm ngọt. Nguyễn đã đến, qua bức chân dung, qua tập ảnh nhỏ, qua chiếc máy thu băng - trong một giây phút ngắn ngủi ở nhà Thái - với Đoan, bằng cả năm dài. Phải thế không ? Người ta chỉ cần vài giây thôi, đủ bằng mấy tháng mấy năm tìm kiếm. Một phút giây sống động, một phút giây đầy niềm cảm xúc, đủ lưu lại trong tâm trí cô bé những nỗi nhớ vô biên. Đoan bỗng dưng thấy lòng mình có một sự thay đổi, khó giải thích nhưng hết sức thú vị Đoan đã thoát ra khỏi những muộn phiền vô cớ. Đoan cảm thấy yêu đời, yêu tất cả mọi cảnh vật xung quanh. Bởi vì ở đâu đâu Đoan cũng thấy như có Nguyễn hiện diện. Khi chim hót trên ngọn cây Kim quất, hồ như có tiếng đàn ấm của Nguyễn phụ họa theo. Khi cá lội trong hồ nước trong vắt, có dáng Nguyễn ngồi vẽ lại cảnh nên thơ. Khi hoa Hoàng Hậu rơi rụng trước hiên nhà, cũng có Nguyễn lắng cảm xúc ghi thành lời nhạc. Và lúc Đoan ngồi đàn một mình, cơ hồ có Nguyễn ở một phía vô hình nào cất tiếng hát theo. Có phải Nguyễn là đáp số cho bài toán khó khăn của Đoan ? Có phải Nguyễn là câu trả lời cho mọi nỗi băn khoăn mới chớm lên trong lòng cô bé ? Đoan cảm thấy đời sống như đã có một vài đổi thay - những đổi thay thú vị, đổi thay trong một khoảng đời bình lặng êm đềm và đổi thay trong tư tưởng đủ để mỗi khi nghĩ đến cô bé lại thấy tim đập nhanh một chút và lòng xuyến xao lạ thường. Nhưng luôn luôn cô bé tự nhủ: phải che giấu đi, thứ tình cảm riêng tư đó, và triệt để che giấu, cô bé đã không hé răng cho một ai biết nỗi niềm riêng của mình. Cô bé cảm thấy như mình vừa phạm tội - một tội đáng yêu - mỗi khi nghĩ đến Nguyễn lòng lại hồi hộp như sợ ai nhìn thấu tư tưởng mình. Chỉ dám hỏi đón đầu Thái một câu “Anh của Thái chỉ về nhà ngày chủ nhật ? “ Vì Thái nói anh ở xa, mỗi tuần đều có về - thì Đoan phải đoán

là ngày chủ nhật. Thế thôi, Thái không cho biết gì thêm và như vậy Đoan cũng ngại ngùng không hỏi gì nữa. Đoan sợ Thái biết được Đoan đã tò mò tìm hiểu Nguyễn qua những vật dụng trong nhà, sợ Thái biết rằng Đoan đã ngần ngại khi chạm phải đôi mắt của Nguyễn trong bức chân dung, và đã lảng lảng tâm trí khi lắng nghe lời hát của Nguyễn. Ngược lại, Thái cũng không để ý đến sự đổi thay nơi Đoan. Cả lũ bạn nhỏ cũng vậy. Không ai biết gì về Đoan. Điều này làm Đoan đỡ áy náy hơn. Hôm ấy, Đoan phải giữ nét mặt bình tĩnh ghê lắm để không ai nghi ngờ. Đoan vẫn hòa mình vào những câu chuyện vui vẻ, vào những cuộc chơi lý thú. Giang chèo xuồng đưa cả bọn đi vòng một cái ao rộng. Đoan phải đàn cho tất cả bạn bè nghe. Không ai biết cô bé vừa đàn vừa ngóng mắt về phía gian nhà gạch - nơi mà cô bé nghĩ rằng có Nguyễn chiếm hữu tất cả những vị trí khắp nơi. Ba mẹ Thái rất hiền hòa, để mặc bọn trẻ chơi đùa, ăn uống với nhau. Cuộc vui kéo dài đến mãi bốn giờ chiều, năm đứa mới rủ nhau về.

Đoan sợ cả lũ bạn thân. Tội nó vô tư quá đi ! Nhưng nếu lỡ có đứa biết được ý nghĩ của Đoan thì sao ? Biết đâu được... Huyền, Giang, Văn, Hương... đứa nào cũng lém lỉnh cả. Rủi nó biết được, Đoan sẽ mắc cỡ chết thôi. Đoan sợ luôn cả chị Thúy nữa. Chị có vẻ lưu tâm đến sự vui buồn của Đoan lắm. Đoan không dám hé môi nói gì với chị, ngoài những khi phải trả lời những câu hỏi của chị. Đoan không có cái bạo dạn của mấy cô bé trong phần đông những cuốn tiểu thuyết, hơi một tí là sà vào lòng mẹ hay ngồi bên chị kể lể, tâm sự. Dầu thương chị Thúy rất nhiều nhưng Đoan nghĩ sẽ không bao giờ Đoan nói với chị điều ấy. Đoan thấy thứ tình cảm lạ đó, nó yếu đuối, bé mọn lắm - cần phải che giấu với tất cả mọi người. Nhưng trái lại, ở trong Đoan, nó lại mạnh mẽ to lớn, chiếm đầy cả con người... Nguyễn ! Một hình ảnh xa lạ chợt thân mến, chưa gặp nhưng hồ như đã quen nhau từ đời kiếp nào.

Và cứ thế, cô bé Đoan, đã mơ mộng, càng trở nên mơ mộng hơn.

**

- Con nhà Hương nhắc, ta mới nhớ. Chết không !

Đoan vội vã lấy tờ giấy báo có ép cánh hoa dại ở Suối Dầu ra xem. Lá và

hoa đã khô lại và mỏng ra. Mẫu hoa vẫn không phai. Hường mới nhìn thấy đã suýt soa :

- Đoan gắn vào tập đi, để ở ngoài nó rách hết đó.
- Dĩ nhiên rồi. Đoan ép đến trang thứ hai trăm thì thôi, không ép nữa.

Hường trở mắt :

- Sao vậy ?
- Vì Nha Trang gần hết hoa dại rồi. Đi đâu cũng gặp lại những thứ hoa cũ. Sợ còn không đến hai trăm thứ hoa.
- Tại Đoan không biết, chứ nếu đi đến những nơi xa xa như ngọn đồi hôm nọ, có nhiều loại hoa dại đẹp “*dễ tào*”...
- Gì gì? Hường nói lại coi..., “*dễ tào*” là gì ?

Hường cười :

- Danh từ nhập cảng từ Sài Gòn đó. “*Dễ tào*” là dễ sợ, là ghê lắm, là vô cùng, là... là...

Đoan cũng cười, xua tay :

- Thôi, biết rồi! Nói tiếp chuyện đi ! Bộ Hường tưởng trời sinh hoa dại cho tụi mình hái hoài sao ?
- Chứ gì nữa ?
- Hường lầm rồi ! Ta gọi chúng là hoa dại bởi vì chưa ai đặt tên cho chúng. Nay mai có những thi sĩ, những văn sĩ, hay những nhà thực vật học sẽ lưu ý đến chúng, và sẽ đặt cho mỗi loại một tên. Chúng sẽ không còn là hoa dại của tụi mình nữa. Mà chúng sẽ tầm thường như hoa Cúc, hoa Hồng, hoa Móng Tay, hoa Hoàng Hậu trong sân nhà này vậy thôi.

Đoan thở dài :

- Lúc đó, tập hoa của ta, ta sẽ vứt vào một xó.

Hường ngạc nhiên trước thái độ của Đoan. Đôi mắt anh chàng mở tròn như để tìm hiểu xem cô bạn của mình đã có gì buồn bực. Nhưng Hường vẫn không thấy gì hơn là : Đoan vẫn dễ thương, dễ mến và đáng được mọi người chịu đựng. Hường nói :

- Thế nếu mà Nha Trang này quả thật hết hoa dại, thì Đoan sẽ tìm ở đâu ?
- Nếu chưa đủ hai trăm cây, Đoan sẽ hái thêm ở... Sài Gòn.

Hường giật mình như một lò xo. Điều này thật tình chưa bao giờ Hường

nghĩ tới.

- Đoan vô Sài Gòn ?

Đoan không để ý đến sự ngạc nhiên của Hường, vui hẳn lên :

- Huyền nó chưa nói cho Hường nghe à ? Nó bảo nếu Đoan đậu cao, nó sẽ nộp đơn xin cho Đoan vào học lớp đệ nhất Gia Long với nó.

- Hường đâu có nghe Huyền nói gì!

- Đoan cũng bảo nó khoan nói cho ai biết, vì kết quả chưa có mà ! Nhưng sớm muộn gì, trong năm nay, không thì lúc lên đại học, đứa nào cũng phải vô Sài Gòn.

Hường vẫn chưa hết ngỡ ngàng :

- Nhưng... sao Đoan lại thích học đệ nhất ở trong ấy ?

- Vì trong ấy học vui, nhiều sinh hoạt, đầy đủ phương tiện. Đoan lại không lo chỗ ở, vì đã có chị Thúy trọ học trong Sài Gòn rồi. Với lại, Hường thử nghĩ, nếu Đoan xin vào trường công, Đoan đỡ tốn tiền một năm học, trong khi ở đây ba má phải lo cho Đoan học trường tư. Hơn nữa...

Đoan bỗng nghĩ đến Nguyễn, và im bặt. Nguyễn hiện ra, to lớn, lôi cuốn. Đoan muốn nối tiếp câu nói - bằng ý nghĩ - rằng Nguyễn là một sinh viên của một trường đại học nào ở Sài Gòn. Chắn chắn là như vậy. Đoan tin là trực giác và sự suy luận của mình đúng. Sài Gòn, nơi mà Nguyễn sống nhiều hơn sống ở nhà - sẽ là nơi Đoan đặt chân đến. Đoan tin là nơi đó có Nguyễn. Đoan tin là Đoan sẽ gặp Nguyễn...

Còn Hường, bỗng nhiên Hường nghe lòng chùng xuống. Hường ngỡ ngàng nhìn Đoan, không ngờ bạn mình có những mơ ước xa hơn mình nghĩ. Hường cũng thi vừa xong, cũng lo âu chờ đợi kết quả, cũng được rảnh rang mấy ngày hè để đi chơi với bạn cho thỏa. Nhưng chưa bao giờ Hường có một ý nghĩ nào như Đoan, ý nghĩ xa lìa thành phố quen thân này để đi tìm một nơi học khác. Hường nghĩ nơi đây có quá nhiều người thân, có quá nhiều nguồn vui. Nhất là còn có Đoan - nhỏ bạn gái thân mến từ ấu thời, mà Hường quý, thương, chịu đựng luôn luôn - nhỏ bạn gái mà Hường tự nguyện hái hoa dại cho hẳn và thỉnh thoảng đùa vui Hường vẫn quen miệng xưng hô “ bà, tui “ và hẳn vẫn tình bơ gọi Hường là “con nhà Hường“ hay “thằng khi“. Hôm nay Hường chợt nhận thấy Đoan không còn hoàn toàn là

“ Cô Bé “ của những ngày tháng xa xưa. Đoan đã có một chút gì xa lạ. Đoan đã có những ý tưởng mới, những ước mơ mới, và những cử chỉ đối với Hường cũng mới nốt. Hường nghe hơi buồn buồn. Tuy nhiên, Hường không muốn để lộ cho Đoan thấy. Hường vờ đứng lên huýt sáo nho nhỏ, nhưng đã hết hứng để nói chuyện.

- Hường ăn ổi không ?- Đoan hỏi đằng sau Hường.

Hường lắc đầu, và tiếp tục huýt sáo. Đoan cho rằng đó là cử chỉ bình thường của Hường, nên thản nhiên ngồi ngắm nhành hoa đại ép. Bỗng Đoan nhớ ra một điều, liền gọi :

- Hường này ! Chủ nhật ngày mai Hường có đi họp không ?

- Chắc là không.

Đoan vui mừng :

- Vậy thì bọn mình rủ nhau đi đến nhà Thái nhé !

Hường quay lại. Một tia nắng vui vừa rơi vào lòng. Thì ra nhỏ Đoan vẫn còn thích đi chơi với lũ nhóc tui mình. Hường gật đầu ngay :

- Đi chứ ! Nhưng sao không đi chỗ nào khác mà lại đến Thái ?

- Đoan thèm uống nước dừa nhà Thái... nhất là môn bơi xuồng... Đoan muốn nhờ Giang nó tập cho Đoan chèo xuồng...

Đoan nói dối tài tình. Hường tin ngay và vui hẳn nét mặt lên.

**

Hường và Giang leo xuống chiếc xuồng. Đứa em trai lớn của Thái cũng xuống theo. Hường kêu lên :

- Đoan ! Xuống đây !

Đoan lắc đầu, chỉ vào hai ống quần ướt sũng nước :

- Thôi ! xin đi ! Leo lên leo xuống ướt hết quần áo người ta rồi đây. Suýt nữa là té chết luôn. Thôi ! Tôi sợ rồi ! Hường tập một mình đi.

Đoan cố ý tỏ vẻ sợ sệt cho bạn tin thật. Giang chèo xuồng quay đầu đi.

Đoan nhìn Thái, le lưỡi :

- Tưởng là dễ, không ngờ tập chèo khó ghê Thái nhỉ ?

Thái cười :

- Rồi cũng quen đi chứ ! Nhưng thôi, nếu Đoan sợ thì tui mình ngồi đây

chơi cho mát. Tiếc nhĩ, không có Huyền và Văn cho đủ “ngũ quái” của Doan.

Doan gật đầu. Không có Huyền và Văn vì hai người ấy bận việc nhà. Nhưng đã có Giang và Hường, Doan vẫn rủ đi được. Khi đến vẫn thấy Thái vui mừng và tươi cười vì có bạn đến chơi. Nhưng trong thâm tâm Doan, không phải muốn đến để thăm Thái hay để học chèo xuồng, mà cốt để gặp Nguyễn - một hy vọng không lấy gì chắc chắn cho lắm - Doan mong sẽ gặp Nguyễn, hiện diện ở trước sân nhà, hay trong phòng khách, sau vườn dừa hay trên chiếc xuồng con. Nhưng mãi đến trưa nay, Doan vẫn chưa thấy ai ngoài Thái, ba mẹ Thái và các em Thái. Doan muốn hỏi Thái một câu, nhưng cảm thấy vô lý. Doan lại e một sơ hở nào của mình sẽ khiến Thái biết được ý nghĩ của mình, và lúc đó Doan sẽ xấu hổ biết bao ! Hay là Nguyễn không có về nhà như Thái nói ? Doan nghĩ thế rồi lại phủ nhận ngay, bởi vì những vật dụng của Nguyễn để trong phòng khách chứng tỏ rằng ít nhất phải có mặt Nguyễn trong nhà một ngày nào đó trong tuần. Càng nghĩ Doan càng tức tối cho sự nhút nhát của mình và càng bần khoản vì sự vắng bóng của Nguyễn.

Thấy Thái lim dim mắt sắp ngủ dưới tàn cây mát, Doan giả vờ đứng lên nói :

- Để Doan vào phòng khách lấy quyển album cho Thái xem hình năm đứa tụi Doan nhé ! Doan để ở trong giỏ mây.

Thái gật đầu trong khi mắt gần như trít lại. Doan nhẹ nhàng đứng dậy. Đi ngang căn nhà bằng đất Doan liếc nhìn thấy các em của Thái đang bày trò chơi cho nhau. Đoán chừng ba mẹ Thái cũng đi nghỉ trưa rồi, Doan se sẽ bước lên phòng khách. Khung cảnh vẫn yên vắng như ngày Doan đến, như lúc sáng nay. Không có gì thay đổi. Doan đến bên chiếc giỏ của mình để ở góc phòng. Và Doan thừ người ra trước bức ảnh bán thân của Nguyễn. Nguyễn vẫn đưa đôi mắt sâu và buồn nhìn Doan. Đôi mắt như muốn nói gì với Doan, làm Doan bối rối. Một cảm giác như ngậy đại thoáng qua trong lòng. Doan tưởng tượng nếu người trong ảnh bây giờ là Nguyễn thật sự, Nguyễn bằng xương bằng thịt... đứng trước mặt Doan và nhìn Doan bằng đôi mắt ấy... Doan nghe nóng bừng hai má, hoảng hốt lui lại. Doan định với

lấy giỏ rồi chạy ra khỏi phòng. Nhưng rồi Đoan lại tự chế nhạo mình đã lo sợ hão. Ở đây không có Nguyễn, không có ai cả, ngoài Đoan. Thái có lẽ cũng đã say ngủ dưới bóng cây. Mấy tên con trai chắc cũng đang bơi xuống ra đến giữa ao. Đoan lặng yên ngồi xuống ghế, rồi cũng tiện tay... bấm nhẹ nút của chiếc máy thu băng.

... Giọng của Nguyễn lại cất lên, trầm ấm trong một bản nhạc ngọt ngào. Đoan nhắm đôi mắt lại... Nguyễn ! Anh là ai ? Người của sự thật và người của tưởng tượng. Anh ở đâu ? Tại căn nhà này, hay một nơi nào của đất nước, hay chỉ có trong trí tưởng tượng của Cô Bé ? Nhưng anh là một thực thể. Anh có đó, bằng hình ảnh và giọng hát. Nghĩa là phải có anh, dù ở một nơi nào... Nguyễn đã chấm dứt bài hát và đang dạo đàn cho bản kế tiếp. Ca khúc này, không êm dịu ngọt ngào như bài trước. Mà Nguyễn hát bằng giọng đau đớn, khắc khoải. Lời hát diễn tả tâm trạng của một người rơi từ đỉnh thác xuống một vực sâu, một người đang ở tận cùng của hy vọng rơi xuống khoảng tối tăm của cuộc sống. Lời lẽ ẩn giấu nỗi tuyệt vọng. Đoan nghe tim nhói đau. Phải Nguyễn đó không ? Phải nỗi lòng của Nguyễn là như thế không? Đoan xúc động nghẹn ngào. Không kìm chế nổi, Đoan bật khóc. Tiếng Nguyễn vẫn vang vọng bên tai...

**

Chị Thúy kê bức tượng con gà lại cho ngay ngắn, rồi gặt gù ra vẽ hài lòng lắm :

- Chắc ba sẽ khen cho coi. Đoan ngấm xem có được điểm nào không ?

Đoan ngừng viết, nhìn lên :

- Để khuyến khích, em cho mười một điểm bảy mươi lăm. Ba mà không khen thì ai khen bây giờ ? À, nhưng chị Thúy ơi, sau con gà này, chị sẽ làm gì ?

- Chị sẽ nắn cho Đoan một bức tượng đương ngồi đàn, chịu không ?

- Nhất chị Thúy ! Em ước gì có tài như chị, để em nắn một bức tượng...

Mắt Đoan trở nên mơ màng. Chị Thúy cười :

- Của ai ?

Đoan nói lảng đi :

- Một bức... tưởng tượng. À, em đố chị Thúy, nếu chị nghe một cái tên, chị có đoán ra người mang tên ấy hình dáng, tính tình ra sao không ?

Chị Thúy đùa :

- Được chứ ! Thí dụ... nghe tên “Đoan“, chị có thể hình dung một cô bé cao lêu nghêu này, da hơi trắng này, mắt to lông mi dài này, mặt xương xương buồn buồn này, đánh đàn ghi-ta giỏi này, tính tình thì hay nổi cáu bất tử, lười biếng như con mèo này...

Đoan phá lên cười :

- Chị Thúy khôn nhé ! Tả người ta kỳ cục quá ! À, thí dụ... tên Hậu ?

Chi. Thúy suy nghĩ :

- Tên Hậu... chị tưởng tượng một cô mặt tròn tròn này, da thật trắng này, miệng luôn luôn cười này...

- Tên Đình ?

- Đình?... Nếu hăn là con trai, có lẽ là một người ốm, cao, da ngăm đen, mặt vui vẻ và... có đeo kính cận.

- Tên... Nguyễn.

Chị Thúy mở to mắt :

- Nguyễn ! Một cái tên khó gọi hình quá ! Thật khó tưởng tượng một người tên Nguyễn hình dạng ra sao...

Đoan tủm tủm cười :

- Chị thử ráng tưởng tượng xem sao ?

- Nhưng mà... Nghe tên mà đoán người đâu có gì là hợp lý ? Thí dụ nhiều người mang cái tên thật kiêu kỳ diễm lệ mà thô kệch xấu xí, hay mang tên Trung, Hiếu, Tiết, Hạnh mà lại không có một đức tính nào thì sao ? Nghe tên đoán người, chị thấy có vẻ “phản khoa học” lắm Đoan ạ !

- Thì chị đoán thử xem.

Chi. Thúy nhú mày :

- Ủ thì đoán ! Tên Nguyễn... Chà khó dữ ! Cái tên không gợi một ý nào... À, thôi thì cứ tưởng tượng chàng Nguyễn nào đó là một anh chàng lùn này, mập này, đen này, lé này, có giọng cười khả ố và... lúc nói chuyện người ta thấy lấp lánh răng “dzàng” này...

Đoan bịt tai lại cười rú lên :

- Á ! Ghê quá ! Thôi chị Thúy ơi, em xin chị... Tài đoán tướng của chị siêu việt quá, em sợ rồi.

Đoan cười đến chảy nước mắt, cười đến nổi chẳng thấy gì trước mặt. Chị Thúy cũng che miệng cười :

- Ai tên Nguyễn mà nghe chị đoán như thế chắc giận lắm.

Đoan lẩm bẩm :

- Chị này, làm thầy tướng có nước đẹp tiem sớm. Người ta... gầy gầy, cao cao, người thanh tao nhã nhặn, đôi mắt sâu và buồn ghê hồn, giọng thì ngọt như gì...

Chị Thúy nghe tiếng được tiếng mất, quay lại nhìn Đoan. Chị thấy Đoan như đang suy nghĩ đến một điều gì. Đôi mắt Đoan trở nên đăm chiêu ghê gớm. Tự nhiên, chị Thúy mỉm cười. Chị lẳng lặng bước xuống sân, vờ như không để ý đến Đoan, và ngóng nhìn một cánh bướm vàng lớn vờn trên đầu cây Kim Quất. Cô bé càng ngày càng tỏ ra thay đổi tâm tính, thấy lạ lạ. Một hình bóng nào đã thoáng qua trong lòng chẳng ? Một khung cảnh nào đã mở ra trước đôi mắt nai tơ? Một cung đàn nào đã trỗi lên giữa dòng đời phẳng lặng? Tự dừng chị Thúy nghe vui vui, nhưng cũng thoáng chút lo âu. Chị đã qua một thời mơ mộng rồi. Không có gì làm cho chị hài lòng. Mọi việc đều bình thường, đôi khi quá tầm thường, không giống như hình ảnh trong sự mơ mộng. Chị chỉ muốn cho cô bé, càng giữ được sự vui vẻ hồn nhiên ngày nào càng hay ngày ấy. Chị chỉ muốn nhìn Đoan vô tư chơi đùa với đám bạn nhỏ mãi mãi. Chúng đã thân nhau từ ấu thời, thương yêu nhau, đối xử với nhau hết sức chân thật. Đoan sẽ không nghĩ đến những phiền toái, những vây hãm của cuộc đời, bắt con người phải lo nghĩ, phải đối phó - và cầu xin đừng có gì xảy đến cho Đoan, đưa em út mà chị thương yêu vô vàn.

- Chị Thúy ơi! - Đoan gọi phía sau - Hôm nay ối chín rơi nhiều ghê ! Không có con nhà Hường tới ăn cho đỡ phí của trời.

- Ủ ờ nhỉ ! Sao nó không đến chơi ?

- Hình như bữa tập bơi xuống ở nhà Thái, hấn dầm nước nhiều quá, bữa nay chắc cảm rồi.

Chị Thúy lơ đãng nhìn về phía khu vườn :

- Nhiều trái ổi to quá ! Đ oan phải rử mấy đũa lại ăn một bữa. Hướ ng... à, Hướ ng nó dễ thương đấ y Đ oan nhĩ ?

Đ oan cười :

- Đũa nào cũng dễ thương cả. Nay mai Hướ ng nó về Sài gòn, chắc buồn dữ.

- A, nói đến về Sài gòn chị mới nhớ...

Chị Thú y chạy đến bên luống hoa Móng Tay đang nở, suýt soa :

- Hoa màu đỏ đẹp quá ! Bữa nào nhập học chị sẽ mang một ít giống hoa đỏ này vô Sài gòn để xin trồng trong sân trường chị. Sân trường Văn Khoa trông buồn ghê Đ oan ạ. Chị nghĩ phải có một ban chỉnh trang để ít nhất sân trường phải có hoa có lá cho vui mắt chứ !

Đ oan náo nức :

- Chao ôi ! Em còn một năm nữa lận cơ ! Em nghe nói đến đại học là mê luôn. Em phải có dịp để ngắm trường Văn Khoa của chị.

Chị Thú y cười :

- Phải đợi khi nào những cây hoa Móng Tay này nở đỏ sân trường chị đã. Ở bên trường chị nhìn qua trường Đ ược mới sướng mắt.

Lại một điều mới lạ nữa. Đ oan hỏi:

- Bên trường Đ ược có gì hờ chị ?

- Có thật nhiều hoa. Hoa đủ màu ! Bên đó lại còn có một vườn đ ược thảo, có đủ loại cây, có một cái hồ nước tròn, chính giữa hồ có tượng ông Galien bằng đồng đen thật là đẹp. Cái hồ đó thẳng hàng với một luống hoa Hồng thật ngay ngắn và luôn luôn nở thật tươi...

- A !

Đ oan kêu lên một tiếng và nhớ đến tấm ảnh của Nguyễn chụp trong sân trường. Không sai một tí nào, cảnh trong sân trường của Nguyễn giống y hệt cảnh mà chị Thú y mô tả. Một cái hồ, một bức tượng, một luống hoa, khu vườn đ ược thảo... Trục giác của Đ oan quả không sai. Nguyễn học ở Sài gòn. Nguyễn là sinh viên trường Đ ược Khoa. Một điều khám phá mới ! Một khám phá lý thú và tình cờ ! Đ oan mỉm cười một mình...

**

- Con nhà Hướ ng ! Khéo không thôi bế cây đàn của tui !

Đoan la lên trong khi Hường vẫn băng băng đi lên đồi. Huyền cũng bắt tay làm loa gọi phụ họa :

- Hường ơi ! Hường ơi ! Đi gì nhanh vậy ?

Hường quay lại nheo mắt :

- Ở trên kia có một đám hoa dại.

Đoan hỏi :

- Sao Hường biết ?

- Tôi lên đây hoài. Để tôi hái xuống cho.

- Nhưng phải cẩn thận, đừng có dùng cây đàn của tôi mà làm gãy nhà ông... hướng đạo!

- Ủa mà !

Huyền cúi xuống bẻ những cành lá trải đầy một vuông đất. Cả bọn ngồi lên và Đoan bắt đầu soạn bữa ăn trưa. Hường từ trên đỉnh đồi chạy nhanh xuống, trên tay cầm một nhành hoa dại. Giống hoa khác hẳn những giống từ trước đến giờ Đoan đã ép, và đẹp hơn nhiều. Nhưng cánh hoa có màu tím thẫm thật buồn. Và cũng như bao nhiêu lần trước, Hường nói :

- Cho Đoan đấy! Hoa dại.

Đoan ép ngay vào mảnh giấy báo. Hường hỏi :

- Đủ hai trăm cây chưa ?

- Chưa, mới có một trăm mấy chục loại thôi.

Huyền nói :

- Sau này Huyền mà học Khoa Học, sẽ mượn tập hoa ép của Đoan, đặt tên và trình luận án về... hoa dại ở Nha Trang...

Văn bật cười :

- Cam đoan là sẽ đỡ... Tiến sĩ về “hoa dại“.

Hường nhớ lại những lời Đoan nói hôm trước, cãi ngay :

- Huyền bò xạo nhé ! Đã được đặt tên mà còn dám gọi là hoa dại sao được ?

- Gọi hoa dại vì nó mọc dại, chứ có gì lạ đâu !

- Vậy tôi sẽ cho Huyền bò đậu Ưu hạng...

Huyền đắc chí :

- Chưa hết đâu ! Đậu xong, Huyền sẽ bắt học trò của Huyền học thuộc lòng

tên của hoa, và bắt phải về ngay tại Nha Trang hái ép đủ hai trăm cây...

Đoan tiếp lời :

-... cho chết luôn. Cứ trung bình mỗi năm có vài trăm sinh viên của Huyền kéo về đây tàn sát hai trăm thứ hoa của tui... chắc mấy ngọn đồi ở đây trọc lóc.

Không ai nhin cười được Văn gật gù :

- Gớm nhì ! *“Chưa đồ ông nghe đã đe hàng tổng”*.

Huyền thích thú :

- Nhưng người ta đã đổ sơ sơ.. cái tú tài một. Phải cho cô Tú cái quyền nghĩ đến cái tương... , cái lai chứ ! sao lại cấm ta ? Chao ôi, nhớ lại cái lúc nhận được tấm giấy điện tín... của ba má ta... báo tin ta thi đậu, ta mừng muốn khóc. Sao mà sung sướng thế ? Bây giờ ta đã an phận ta rồi, chỉ còn lo cho mấy nhà người mà thôi.

Văn xua tay :

- Ở đó mà láu táu, cô nương ạ ! Hôm nay cô nương khao cả bọn cái gì đây ?

- Lúc về sẽ khao năm đĩa nhóc ăn phở.

Văn thích chí cười tươi, Hường lắc đầu :

- Thôi đủ rồi ! Tôi không khoái ăn phở của Huyền bò đâu. Hôm nay ăn trưa tại đồi này... gọi là khao Huyền thi đậu đi !

- Í, đâu có được. Văn phản đối. Cơm vắt này là của cô bé nấu, còn phở mới là của Huyền bò.

Để giảng hòa, Đoan nói :

- Thôi thì khao hai đợt vậy, ăn khao bây giờ, chiều về ăn khao nữa. Vả lại, cứ tưởng tượng như bữa cơm này là khao... Đoan thi đậu đi !

Hường nói :

- Ủ, đúng vậy.

Nhưng chợt Hường im bật, mặt sa sầm ngay. Không ai thấy sự thay đổi của Hường, mà lại tiếp tục tán gẫu. Đoan sắp xếp năm chiếc muống xung quanh một đĩa giấy đựng cơm vắt, và giở gói muối mè ra. Cả một buổi dang nắng và đi bộ làm cả bọn đói bụng nên ăn rất hăng hái. Ăn xong, Huyền thu dọn những vật thừa thãi, còn Đoan phải đàn cho cả bọn nghe. Dưới bóng cây râm mát, giữa buổi trưa hè yên lặng, chỉ còn nghe tiếng đàn âm cúng.

Đoan vừa đàn, vừa phóng tầm mắt nhìn ra dòng suối trước mặt, khung cảnh êm ả vô cùng. Trong một thoáng, Đoan quên cả đám bạn bè vây quanh, mà tưởng tượng đến Nguyễn. Hình bóng Nguyễn vẫn to lớn, mạnh mẽ hiện diện trong tâm trí Đoan, ở mọi hoàn cảnh. Đoan thấy Nguyễn cũng ôm đàn, nhìn Đoan mỉm cười bao dung. Nguyễn chập chờn bên bờ suối, Nguyễn ẩn hiện trong lá cây, Nguyễn bồng bềnh trên những cụm mây trắng mỏng. Khi thì Nguyễn hát những lời ngọt ngào, khi thì Nguyễn hát ray rứt, đau khổ... Đoan không biết rằng sự tưởng tượng của Đoan đã hòa nhập vào bàn tay, đã khiến giọng đàn tự nhiên biến đổi âm điệu, không ngờ. Hường lạ lùng kêu lên :

- Đoan đàn bản gì vậy ?

Đoan ngơ ngác ngừng tay. Giang nhóm dậy :

- Bản gì lạ thế ? Mà hay ghê hồn.

- Hường nói gì ? Giang nói gì ?

Vẻ thờ thẩn của Đoan làm ai cũng buồn cười. Huyền đập nhẹ vào tay bạn :

- Người ta hỏi Đoan đàn bản gì hay thế ? Bộ Đoan mới sáng tác hử ?

Đoan giật mình :

- O, đâu có ! Đàn bậy bạ chơi mà ! Thôi không đàn nữa đâu !

Huyền tủm tủm cười :

- Cô bé đang mơ mộng hết hứng rồi !

Hường bỗng đứng dậy, nói :

- Đoan, đi hái hoa dại không ? Tôi biết một nơi này, nhiều thứ cây lạ lắm!

Đoan đáp không suy nghĩ :

- Ủ đi thì đi. Ngồi hoài một chỗ... đâm ra buồn.

- Huyền đi không ?

Huyền lắc đầu, cười :

- Không, để dành chân chiều còn lội về chứ ! Hai đứa đi đi, nhưng nhớ đừng để cộp vô. Còn hai tướng Giang, Văn này tí nữa thế nào cũng nhảy ùm xuống suối. Tôi làm “quản gia” cho.

Huyền nói như một bà già, rồi thản nhiên lấy sách ra đọc.

Đoan theo Hường đi xuống đến gần Suối Dầu, rồi vòng theo đường lên một ngọn đồi khác. Hường đun tay vào hai túi quần, vừa đi chậm chờ Đoan.

Buổi trưa thanh vắng. Đoan nghe tiếng chim hót trên những ngọn cây cao. Hường ngược nhìn lên như đón nắng, nói nhẹ :

- Hường đã hứa sẽ có lần dẫn Đoan đến xem nhiều nơi ở đây, đẹp dễ sợ Đoan ạ !

- Có tầm thường như những thắng cảnh mà mình đã biết không ?

- Không, cam đoan là không. Ai đến Nha Trang cũng cần đi xem những thắng cảnh có những tên rất kêu. Còn cảnh của Hường, không ai cần đến cũng được. Vì nó rất buồn, và không ai chăm sóc nên...

- ... có rất nhiều hoa dại ?

- Đúng. Nhưng đó là điểm chính mà Hường thích. Có khi Hường đi một mình đến đó. Có khi Hường muốn rủ Đoan và ba đứa nhóc kia đến đó, nhưng lúc sau này lần nào đi chơi Đoan cũng thích đến nhà Thái, Hường phải nghe theo vậy.

Đoan liếc nhìn Hường, thấy mắt Hường như có vương một tí khói. Tự nhiên Đoan thấy tội nghiệp Hường. Hường nói :

- Đoan còn nhớ hôm nhỏ Huyền bỏ mới ở Sài gòn về không? Bọn mình cũng đến đây. Hôm đó Hường vui nhất. Bữa nay nhỏ Huyền sắp về Sài gòn, có lẽ là bữa chót mình đi chơi mà đầy đủ cả năm đứa. Không biết có còn dịp nào nữa chăng?

- Hường chỉ lo sợ hãi. Còn thiếu gì dịp? Huyền nó về, rồi sang năm nó lại ra, tụi mình lại đi chơi. Cũng như Đoan...

Giọng Hường nghe trầm hẳn lại :

- Cũng như Đoan, rồi Đoan cũng được vào Sài gòn học, có còn ai ở đây ?

Đoan xúc động :

- Hường ! Hường cũng xin vô Sài gòn học nhé.

Hường lắc đầu:

- Hường không có phương tiện, không có điều kiện. Nhất là bây giờ không ai cho phép Hường vô Sài gòn.

- Nhưng nếu Hường đậu cao ?

Hường yên lặng, lăm lăm đi. Rồi chừng như cảm thấy không nên để Đoan buồn lây, Hường đổi giọng :

- Nhưng mà hôm nay là bữa chót chúng mình đi chơi đầy đủ với nhau, phải

vui chứ Đoan nhỉ ! Hường sẽ chỉ cho Đoan ngọn đồi cao nhất ở đây, hoang và đẹp không thể tả.

Hường và Đoan bắt đầu leo lên một cái dốc cao. Trên mặt đất giăng đầy những thân cây hoang bò chằng chịt. Đất thì bở và rất dễ trượt chân. Hường rất thành thạo trong lối đi rừng, nhưng Đoan thì không quen. Hường phải nắm tay Đoan khi leo lên những mô đất cao, và phải trấn an Đoan khi gặp những chú cắc kè giỡn đùa trong đám lá. Hai người đã đến ngọn đồi mà Hường nói, họ bước lên những bậc đá xếp thô sơ dẫn lên đỉnh đồi.

... Hường chỉ vào ngôi mộ hình chữ nhật, sơn màu nâu đỏ, nói giọng ngậm ngùi :

- Đoan đọc đi ! Mộ của bác sĩ Alexandre Yersin đó ! Từ lâu Hường muốn dẫn Đoan đến đây, để nói cho Đoan biết ước mơ của Hường.

Đoan hoảng hốt :

- Hường? Cái gì?...

Hường ngồi xuống bên thành mộ :

- Hường và người dưới mộ không có gì liên hệ với nhau. Nhưng mỗi khi nhìn ngôi mộ này, Hường thường ao ước mình sẽ được như vậy.

- Hường ! Nghĩa là...

- Nghĩa là Hường muốn khi chết, được chôn trên một ngọn đồi.

- Hường nói đại.

- Không. Đời người rồi cũng qua chứ, phải không Đoan ? Lúc Hường còn tràn trề hy vọng về chuyện học hành thi cử, thì Hường ao ước đời mình sẽ đi lên mãi, Hường ao ước về sau làm được một cái gì, như Yersin, để Hường được chôn trên một ngọn đồi, tuy hoang sơ nhưng tràn đầy ý nghĩa. Gương mặt của Hường lúc này nghiêm trang không ngờ. Đoan thấy Hường thật người lớn, thật chững chạc, khác hẳn Hường “thằng khỉ “ của thường ngày. Hường nói tiếp :

- Nhưng mới hôm qua, đến hôm nay, Hường nghĩ khác. Không phải ai muốn làm một Yersin cùng được. Ai cũng có quyền mơ ước, nhưng mơ ước có thành hay không, còn do định mệnh. Hường nói đến hai chữ “định mệnh“ nghe sáo quá Đoan nhỉ ! Mỗi người có một phần số. Mỗi người cố gắng làm được một cái gì trong hoàn cảnh của mình, thế thôi. Hường cũng

sẽ cố gắng làm một cái gì trong phần số của Hường. Ông Yersin chắc cũng không làm gì hơn được ngoài phạm vi của ông ta.

Đoan nhú mày :

- Hường nói gì, Đoan chưa hiểu ?

- Ông Yersin chỉ giúp đỡ chúng ta, chứ không bị ràng buộc bởi chúng ta. Nhưng Hường khâm phục ông Yersin. Mà Hường chỉ ao ước, dù là người vĩ đại hay chỉ là một người bình thường, khi nhắm mắt Hường sẽ được chôn trên một ngọn đồi, như ông ta vậy. Vì đây là quê hương của mình. Và lại, ở đây có nhiều người gần gũi, ít nhất cũng còn gia đình, và lũ bạn bè khóc cho mình nhiều giọt nước mắt...

Nét mặt Hường thản nhiên, nhưng giọng Hường hoen đầy lệ. Đoan bùi ngùi :

- Hường ! Bữa nay Hường nói gì... giống người lớn quá !

Hường cúi xuống ngắt một cành cây, rồi cũng như bao lần, Hường trịnh trọng đưa cho Đoan. Giọng Hường buồn buồn :

- Cho Đoan nè! Hoa dại !

Đoan nhận lấy, rồi không dẫn được, Đoan khóc, nói nghẹn ngào :

- Hường phải nói cho Đoan biết, tại sao hôm nay Hường buồn vậy ?

Hường nhặt một hòn đá, ném cho lăn xuống đồi, và đứng lên nhìn thẳng vào mắt Đoan :

- Đã gần hết buổi đi chơi của bọn mình rồi, Hường có quyền nói... rằng là chiều hôm qua Hường đi xem kết quả ở trường. Đoan đậu rồi ! Đoan đậu Bình lặn. Văn cũng đậu. Còn Hường và thằng Giang rớt... Đoan hiểu chưa ?...

**

Buổi sáng trong trẻo như mọi buổi sáng của thành phố. Nhất là buổi sáng đến trong một khu vườn xinh xắn, trước hiên nhà thơ mộng. Nhưng không gian cơ hồ ngưng đọng lại trong một chút buồn phiền. Cả những khuôn mặt trẻ trung cũng không còn nét vui tươi thường lệ. Ngôi nhà của Đoan, giống như theo một quy ước đã có từ lâu, hôm nay lại là nơi họp mặt lần cuối trước khi Huyền về Sài Gòn, còn Hường và Giang thì nhập ngũ.

Mọi người ngồi trên một chiếc ghế, yên lặng theo đuổi một ý nghĩ riêng. Cảnh đáng lẽ vui nhưng đã mất bao nhiêu hứng thú. Không còn những nô nức của những tấm lòng trẻ dại thích hội họp, thích tìm trò chơi. Nét mặt của Hương và Giang thì dù đã cố gắng bình thản, vẫn không che giấu được vẻ ủ dột. Cả hai buồn vì sắp xa những người bạn thân mến, và lo vì nghĩ đến những ngày học tập mới, chắc sẽ nhiều cam go hơn là thú vị.

Văn dán mắt vào một quyển sách, cố gắng đọc nhưng không nhận được một ý nào. Từ lúc nghe kết quả, muốn nói gì để an ủi bạn một câu, nhưng sắp mở miệng lại cảm thấy lời an ủi nào cũng vô duyên. Không có sự khách sáo giữa những người bạn thân. Phải vui cái vui của nó và đau khổ với cái buồn của nó. Vì lẽ đó mọi câu an ủi đều vô nghĩa. Từ hôm hai bạn thi rớt, Văn không rủ được họ đi chơi một nơi nào. Không còn một hứng thú nhỏ bé nào nữa. Mỗi người rồi sẽ đi một con đường. Văn còn có thể nối tiếp ước mơ trở thành chuyên viên của Hải Học Viện, nhưng còn hai đứa bạn của mình đã phải rẽ ra một lối khác. Và Văn chợt nhận ra rằng mình vẫn chưa bao giờ được biết Hương hoặc Giang mơ làm nghề gì sau này. Hình như vì quá thân nhau từ thuở bé nên họ chỉ quen nô giỡn hồn nhiên với nhau mà chưa một lần hỏi han những chuyện xa vời. Tự nhiên Văn cảm thấy một sự hối tiếc hiện đến trong lòng.

Huyền mân mê trong tay một nhánh Trước Đào, màu hoa đỏ trông buồn. Huyền nghĩ đến những cảnh Phượng giờ này chắc đã nở đỏ rực trong sân trường Gia Long, và nghĩ đến những cuộc chia ly đã xảy ra trong đời học sinh của mình. Hồi thi đậu đệ thất, Huyền đã chia tay với bạn nhỏ ở Nha Trang để vào Sài Gòn. Mỗi năm, bãi trường, lại cũng tiễn đưa nhau, viết lưu bút, rồi thì tặng hình kỷ niệm, nhớ cô nhớ thầy, lại cộng thêm sự khóc lóc. Nhưng chưa có lần chia tay nào như lần này. Không phải tạm biệt nhau để hứa hẹn một sự gặp gỡ khác, cũng trong trường lớp cũ, mà để mỗi người đi một lối rẽ riêng. Những người tiếp tục sự học còn có thể cảm thấy mình vẫn bé bỏng. Nhưng ra đi như Hương và Giang là phải nhận mình đã lớn. Phải gắn liền mình vào những kỷ luật mới, bắt đầu những học tập mới, và chắc chắn sẽ có những bạn bè mới. Nghĩ đến lúc Hương, Giang thay đổi, xa lạ, Huyền nghe buồn ghê gớm.

Chỉ có Đoan là mang những ý nghĩ phức tạp trong đầu. Cô bé, cùng một lúc, đã đón nhận nhiều sự vui buồn. Đoan đã thỏa mãn mơ ước đầu cao để dễ dàng xin vào học trường công. Nhưng đáng lẽ Đoan phải reo lên vui mừng khi nghe tin ấy, lại phải khóc với nỗi buồn của Hường và Giang. Đáng lẽ cả bọn phải khao nhau và rủ nhau đi chơi cho thỏa những ngày hè, lại chỉ được họp mặt một lần nữa, để mỗi người đi một con đường. Cùng một lúc nuôi tiếc những ngày nô đùa với các bạn ở quê nhà, Đoan lại náo nức nghĩ đến lúc được đặt chân đến đô thành mới lạ. Trong những nỗi vui buồn ấy, Nguyễn hiện ra, rạng rỡ, tươi cười. Nguyễn sinh hoạt sống động trong ngôi trường đại học xinh xắn của Nguyễn. Nguyễn trầm lặng trong không khí bình yên của quê nhà. Nguyễn chập chờn trong ánh nắng. Nguyễn phảng phất trên lá cây. Giọng hát của Nguyễn đọng buồn trước hiên vắng, khi Đoan ngồi yên mỗi chiều tối nhìn hoa Hoàng Hậu rơi đầy sân. Làm sao ngăn cản những ý nghĩ hỗn độn trong đầu ? Chúng hiện diện cùng một lúc, bắt Đoan phải quay cuồng với chúng. Có khi Đoan muốn vẽ những hình ảnh tưởng tượng - về Nguyễn, về Sài Gòn, về trường Gia Long, về trường Dược - thì nỗi buồn của Hường, của Giang hiện đến, cộng với những nuôi tiếc bao nhiêu kỷ niệm nhỏ dại thân ái làm Đoan bần thần. Có khi Đoan muốn quên Nguyễn đi trong một khoảng thời gian nào, để dành trọn tâm trí nghĩ đến các bạn thân sắp phải xa lìa - thì hình ảnh Nguyễn xâm chiếm đầy ắp tư tưởng. Đoan muốn trút phần nào những ý nghĩ của mình cho một người thân - má, chị Thúy, hay Huyền. Nhưng không thể mở lời được với ai cả. Má không thuộc lớp người trẻ. Má lại mang nhiều nỗi ưu phiền. Từ lúc anh Đạm mất, má buồn như một cái bóng. Không có quyền làm cho má suy nghĩ thêm, ngoài việc lo học hành cho má vui lòng. Chị Thúy, dầu là người gần gũi nhất, vẫn có những cách biệt nào đó mà Đoan chưa phân tích rõ. Hình như chị cũng có những suy tư riêng của chị. Chưa bao giờ Đoan được nghe những tâm tình riêng của chị thì Đoan vẫn còn ái ngại khi muốn thổ lộ với chị về chuyện của mình. Còn Huyền, tuy là đứa bạn thân nhất của Đoan, nhưng từ thuở lên trung học, sống xa nhau, hẳn Huyền cũng khác Đoan một phần. Huyền có lối sống, lối suy tưởng của dân Sài Gòn - trong khi Đoan, chưa đi đâu ra khỏi thành phố

này, vẫn còn mang vẻ e dè, kín đáo. Hơn nữa, Huyền lại là bạn của Thái, nên những ý nghĩ của Đoan về Nguyễn lại càng không nên để lộ cho Huyền biết. Và như thế, một mình Đoan giữ kín những ưu phiền của mình, gánh chịu những ý tưởng lẫn lộn, những vui buồn đầy ắp trong một tâm trí nhỏ bé.

Đoan chợt nhìn Hường, và nảy sinh một ý nghĩ lạ lùng. Nếu Hường là con gái... thì Đoan hẳn sẽ không khổ sở như thế này. Hường gần gũi Đoan hơn ba người kia. Hường cùng học với Đoan từ thuở mà người ta gọi là “*mũi xanh còn chảy thò lò*” cho đến nay, Hường có thể được gọi là “người lớn”. Hường thương mến, chịu đựng Đoan hơn cả một người anh. Hường lại có nhiều điểm giống Đoan, thích những cái thích của Đoan, yêu những cái yêu của Đoan. Nhất là hôm tập bơi xuống ở nhà Thái, Hường đã đi tìm Đoan giữa lúc Đoan còn say mê với tiếng hát của Nguyễn. Hình như Hường có đứng một lát trước cửa mà Đoan không hay. Mãi đến khi Hường lên tiếng gọi, Đoan mới giật mình và bối rối. Có thể Hường đã hiểu một phần ý nghĩ của Đoan. Hường thông minh lắm, không có việc gì che giấu được với Hường. Hường là người duy nhất có thể hiểu Đoan. Nhưng, ôi, Hường lại là con trai. Nếu “tâm sự” với Hường có lẽ Đoan sẽ mắc cỡ chết thôi, không biết phải giấu mặt đi đâu. Nghĩ đến nét mặt của Hường rồi đã không thông cảm, mà lại giở tướng “khỉ” ra trêu Đoan, Đoan không nhịn cười được.

Tiếng cười của Đoan, nhỏ, nhưng phá tan sự yên lặng vây quanh năm người. Hường ngẩng mặt, hỏi :

- Đoan có gì vui vậy ?

Đoan đứng lên, nói lớn :

- Không có gì vui cả. Nhưng tại sao chúng mình lại buồn nhỉ ? Hường ra đây, Đoan đãi Hường một bữa trái cây. Hường muốn ăn gì thì tùy ý. Giang, Văn, Huyền nữa, ra đây !

Rồi Đoan bước xuống sân trước tiên, lấy cây sào dùng để hái trái, chạy vào vườn. Bốn người kia đi theo. Đoan dùng sào để chọc cho rơi xuống những trái ổi vừa chín cho bạn nhặt lấy. Hường như cũng hăng hái theo, thoăn thoắt leo lên cây “sa-bô-chê” gần đó. Hường nói vọng xuống :

- Ta sẽ ăn hết trái chín, trái xanh của nhà cô bé.

Văn nói :

- Nhớ chừa mấy con sâu lại...

-... cho thằng Văn.

Huyền cười :

- Khéo tí nữa Hường với Giang lên xe ôm bụng đấy.

Giang nói :

- Không lo, tôi đã có mang sẵn hai lọ dầu cù là.

Không khí lại vui nhộn lên. Chỉ cần mỗi người một câu hơi tếu, đủ xua tan những nỗi ưu tư. Tuổi nhỏ dễ vui, dễ buồn và cũng dễ quên, nên trong một thoáng không ai còn nghĩ đến những ngày sắp tới nữa.

Hường hái những trái “sa-bô-chê” chín bỏ đầy hai túi quần rồi trèo xuống, lấy ra đếm. Chỉ vừa đúng năm trái. Hường chia cho cả bọn. Đoan cũng vừa đem những trái ổi đến giếng nước rửa sạch. Bữa “tiệc” nhỏ diễn ra ngay trong khu vườn. Hường nói với giọng bùi ngùi :

- Biết bao giờ mới họp mặt đầy đủ ở tại vườn này như hôm nay nhỉ ?

Giang nói :

- Cô bé nhớ chăm sóc cây cối cho tươi tốt, khi nào hai đứa tôi về thăm phải có trái chín để ăn đấy !

Đoan cười :

- Khỏi lo, Đoan cũng cứng chúng hết mình. Nếu không có Đoan, đã có ba, có má Đoan, lo gì?

Hường gật đầu :

- Đúng rồi, mai một Đoan cũng vô Sài Gòn, học chung với Huyền, có ai ở đây mà săn sóc ? Huyền này, nhớ nộp đơn đăng hoàng cho cô bé nghe !

Huyền cười hóm hỉnh :

- Ghê chưa ! Cần gì con nhà Hường ra lệnh, ta đã sẵn sàng cả rồi.

Văn lên tiếng :

- Còn tôi xin tình nguyện ở lại làm người chăn... cá.

Hường thở dài, rồi há miệng đưa một trái ổi vào, cắn “độp” một cái.

- Thế là xem như yên thân mỗi đứa rồi nhé ! Nhưng việc gì phải buồn. Sang năm tôi mong ai cũng thi đỗ cả.

Mọi người yên lặng.

Giang bỗng đưa tay lên, nhìn đồng hồ rồi nói :

- Đã đến lúc làm lễ “ bế mạc “ rồi nha ! Phải dành mười lăm phút để đi ra xe.

Hương vứt mảnh ối còn thừa xuống đất :

- Hai đứa tôi đi trước. Còn Huyền mai mốt về mạnh giỏi. Văn, mày ở lại lo học.

Hương quay lại nhìn Đoan. Tia mắt của Hương tha thiết quá, làm Đoan bối rối. Hương nói nhỏ :

- Đoan cho Hương xin... tập hoa ép của Đoan, được không ?

- Hương muốn giữ tập hoa ép để làm gì ?

Hương bật cười :

- Không lẽ để Hương đặt cho mỗi hoa một cái tên La Tinh như nhỏ Huyền bò?

- Vậy thì... cho Hương ngay, nhớ phải giữ gìn cẩn thận.

Đoan chạy vào nhà, lấy tập hoa ép ra đưa cho Hương. Hương lật tập, lẩm nhẩm đếm và nói :

- Sắp đủ hai trăm cây. Hương sẽ ép thêm cho Đoan.

- Cho Hương luôn mà ! Không đòi lại đâu !

- Vậy thì hoan hô Cô Bé. Hương sẽ giữ gìn thật kỹ.

Giọng Hương vương buồn. Đoan không dám nhìn Hương, sợ sẽ khóc như hôm nọ trên đồi.

**

Hương đã lên đường. Giang đã lên đường. Huyền cũng vừa trở vào Sài Gòn. Chỉ còn lại Văn và Đoan. Nhưng Văn không thể hoạt náo nếu thiếu Hương và Giang. Đối với Đoan, bây giờ là bắt đầu cho những ngày buồn chán nhất. Trước đây chưa bao giờ Đoan nghĩ rằng sẽ có lúc mình cô đơn như thế này. Bạn bè chẳng còn lại nơi đây. Đoan chỉ còn một niềm vui duy nhất để hướng tới: được vào Sài Gòn để bắt đầu những sinh hoạt mới mẻ hơn.

Thì giờ rồi rảnh Đoan không biết phải làm gì. Khi thì ra vào giúp việc vặt cho má, khi lại thơ thẩn ngắm nhìn những bông hoa mới nở, chăm sóc từng

gốc cây cho ba. Như sáng nay, Đoan xách dao ra vườn xới đất trồng lại hàng Cúc tím cho ngay ngắn. Chiều hôm qua ba xin được một ít cây Cúc tím, đem về và tần mẩn giâm xuống đất một mình. Ba làm giữa chạng vạng tối, mắt ba lại kém nên những cây hoa sáng ngày nhìn thấy xiêu vẹo. Đoan thấy thương ba, và nao nao trong lòng. Ba đã già yếu thấy rõ. Từ ngày về hưu đến nay đã được năm năm, ba chỉ còn vui với luống đất, ngọn cây. Con cái chưa làm gì cho ba vui rõ rệt. Ngay cả Đoan, càng lớn càng thấy xa cách ba. Đoan là con út, nên càng thấy ba già nua hơn nữa. Nhưng Đoan chưa làm một điều gì bày tỏ tình thương đối với ba như chị Thúy. Chị Thúy nghỉ hè về nhà không đi chơi đâu cả, mà chỉ lo nắn tượng, trồng cây, săn sóc nhà cửa cho ba. Ít ra lúc chị vô Sài Gòn, ba cũng còn có bức tượng con gà để ngắm, hay nhìn luống hoa Móng Tay ba cũng nghĩ “ Con Thúy nó trồng “. So sánh với chị Thúy, Đoan thấy mình vô vị.

Đoan vừa sửa xong hàng Cúc Tím, thì nghe tiếng chị Thúy hăng giọng sau lưng. Chị mặc áo dài, chừng như sửa soạn đi đâu. Đoan đứng lên, chỉ tay vào những cây hoa mới :

- Chị Thúy thấy em trồng lại ngay chưa ?

Chị Thúy gật đầu :

- Giỏi lắm ! Chắc ba sẽ vừa lòng. Bây giờ rảnh chưa? đi chợ với chị không ?

- Đi chợ ? Cũng nên lắm. Em đang buồn, không biết phải làm gì.

- Vậy thì đi thay áo mau lên, chị đợi.

Đoan rửa tay, rồi chạy nhanh vào nhà. Thật tình Đoan ít khi thích đi chợ, nhưng bỗng hôm nay Đoan thấy cần phải đi cho với bớt sự trống trải. Đoan lựa ngay chiếc áo dài màu xanh, mặc vào rồi chải vội mái tóc để ra với chị Thúy.

Hai chị em thuê xe đi ra chợ, mua những thứ lặt vặt. Khi sắp vào hàng cá, chị Thúy bảo Đoan :

- Hay là Đoan ở ngoài này đợi chị vậy, giẫm vào hàng cá dơ lắm.

- Em phải đợi ở ngoài ?

- Nếu Đoan thích, Đoan đi quanh quanh một lát rồi trở lại.

Đoan sắp bằng lòng, nhưng rồi đổi ý :

- Hay là... chút chị về trước đi, em ra tiệm sách mua vài cuốn truyện đọc cho đỡ buồn.

- Cũng được. Nhưng đi đâu thì đi, về đúng giờ để ăn cơm nhé !

Chị Thúy cho Đoan một ít tiền và đi vào chợ. Đoan đi bộ đến một hiệu sách, vào lựa truyện để mua. Nhưng mở quyển nào ra và đọc lướt, Đoan cũng không thấy hài lòng. Truyện nào cũng gặp gỡ, thương nhau, yêu nhau và cuối cùng lấy nhau. Đoan chán nản trả những quyển sách lại chỗ cũ, và tiếp tục đi ra phố. Đường sá có vẻ đông đảo hơn ngày thường, và Đoan chợt nhớ rằng hôm nay là chủ nhật, Đoan đi giữa cảnh nhộn nhịp, bỗng chốc lát thấy mình đã đến bến xe. Đoan liếc nhìn đồng hồ trên tay một người đứng cạnh, thấy chỉ mới chín giờ. Tự nhiên trong lòng Đoan hồi hộp lạ. Đoan nảy ra một ý nghĩ: có lẽ nên đến nhà Thái một lần nữa. Ý nghĩ đã xuất hiện trong đầu không có gì ngăn cản nổi. Đoan làm theo sự sai khiến của chính mình, và chỉ một lát sau Đoan đã ngồi trên chiếc xe đi trên đường ra Vạn Giã.

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Tim Tím Như Hoa Đại

Chương 3

Chưa bao giờ Đoan cảm thấy hồi hộp như lúc này. Đoan có liều lĩnh không? Xe đồ chạy nhanh hơn xe lửa nhiều, nhưng bây giờ Đoan lại thấy đường xa lắc. Cảnh vật hai bên đường không gợi cho Đoan một ý nghĩ nào, vì Đoan vẫn luôn băn khoăn không biết đến có còn gặp Thái không. Và Đoan sẽ phải nói chuyện gì với Thái, cũng như lý do nào đến nỗi khiến Đoan đi chỉ một mình với quãng đường xa như vậy ? Đoan có dịp trở lại phòng khách chẳng? Hôm nay là chủ nhật, hay là Đoan sẽ gặp Nguyễn, Nguyễn thật sự bằng xương bằng thịt, không phải một Nguyễn trong hình, trong máy hát. Và nếu Đoan được gặp Nguyễn, Đoan sẽ làm gì ? Đoan sẽ nói chào những lời gì ? Cả một tâm trạng bối rối làm Đoan không yên được. Nhưng đã trót lên xe rồi, Đoan đã muốn có được một lần gặp Nguyễn thì Đoan phải dự liệu trước những gì sẽ xảy ra.

Xe đã vượt hết đoạn đường dài và đi ngang xóm nhà Thái. Đoan xin ngừng lại để xuống. Lần thứ ba Đoan vào ngõ xóm, nhưng lại cảm thấy như đất đá đều mới mẻ. Cả những ngọn cỏ, chòm cây và ngôi miếu nhỏ bên đường cũng như còn lạ lẫm. Đoan gặp những người nông phu hơi quen quen vác cuốc đi về. Những đứa bé nghèo khó rong chơi trên đường đất. Tất cả đều vui vẻ. Đoan cũng nghe vừa hân hoan, vừa lo âu cho một cuộc hội ngộ có thể xảy ra.

Tiếng chó sủa trước sân làm Thái chạy ra dòm. Đoan bước vào, lên tiếng trước :

- Thái chưa về Sài Gòn sao ?

Thái nhận ra Đoan, tươi cười :

- A ! Đoan mới đến. Thái chưa về chi vội. Còn ở lại làm công việc nhà cho hết đã chứ! Ủa, nhưng Huyền đâu ?

- Huyền đã về rồi, vì nó phải lo nộp đơn xin cho Đoan vô Gia Long đó Thái.

Thái reo lên :

- A ! Đoan đậu rồi hả? Thái cũng đậu rồi! Vui quá nhỉ !

Thái chột nhìn quanh, và ngạc nhiên :

- Nhưng... còn mấy người kia đâu ? Mấy anh gì... Hường, Giang, Văn nữa ?

- Hường và Giang thì hỏng, đi lính rồi Thái ạ !

- Trời !

Thái kêu lên và lộ vẻ sửng sốt. Thái nắm lấy tay Đoan :

- Như vậy, chỉ có một mình Đoan đi thôi ?

Đoan cảm thấy nóng ở hai má, đáp nhỏ :

- Ừ, Đoan thấy nhớ... Thái, nên đến chơi.

Đoan biết Đoan vừa mới nói một câu không đúng với lòng mình nghĩ, nên nghe thẹn vô cùng. Thái có vẻ hơi lấy làm lạ, nhưng Thái vẫn giữ nét vồn vã :

- Đoan đi bằng gì ?

- Xe đồ.

- Chao ời ! Đoan gan quá ! Đi đường mệt không ?

Đoan càng bối rối hơn nữa, lắc đầu mỉm cười. Thái mời Đoan vào phòng khách, và rót nước cho Đoan uống. Đoan vẫn ngồi ở chỗ cũ, kín đáo đưa mắt nhìn quanh phòng. Vẫn không có gì khác lạ Đoan hỏi :

- Hai bác đâu rồi hở Thái ?

- Ba mẹ Thái dẫn các em Thái đi qua nhà dì dưỡng, ở gần đây, ăn giỗ.

- Vậy nhà chỉ có một mình Thái ?

Thái cúi đầu xuống, không nhìn Đoan, đáp nhỏ :

- Ừ ! Chỉ có Thái trông nhà.

Đoan thất vọng. Như vậy là không có Nguyễn về. Đoan thấy sự có mặt của mình ở đây thật vô lý và vô ích. Vượt một đoạn đường xa, ngồi trên xe đồ cả mấy giờ đồng hồ để đi tìm một người không hiện diện ở nơi mình đến, Đoan thấy Đoan thật khờ khạo, ngu ngơ. Thái hỏi :

- Đoan xin bác đi đến chừng nào về ?

Đoan thót ruột, nhìn đồng hồ trên tường thấy đã hơn mười một giờ trưa.

Đoan ấp úng :

- Đoan sẽ về ngay bây giờ.

- Kìa ! Sao Đoan gấp thế ?

Đoan cúi mặt không đáp. Đoan thấy mình thật tội nghiệp. Thái ngạc nhiên

trước vẻ lạ lùng của Đoan. Đoan nuốt nước bọt để tự trấn tĩnh. Đoan không muốn Thái thắc mắc về mình. Nhưng Thái đã rất tinh ý, hỏi ngay :

- Thái đoán .. hình như Đoan có điều gì khác thường, phải không ? Đoan có thể nói cho Thái nghe không ?

- Không có gì đâu Thái.

Thái đứng dậy, nắm chặt tay Đoan :

- Nếu Đoan thân với Huyền ra sao, thì hãy xem Thái như vậy. Thái có thể giúp được gì cho Đoan không ? Đoan hãy nói cho Thái biết với. Thái tin là một mình Đoan đến nhà Thái ...hẳn là có việc gì.

Giọng của Thái chân thành khiến Đoan cảm động. Đoan chớp nhanh mắt, nói :

- Thái làm Đoan có cảm tưởng là chuyện của Đoan trọng đại lắm vậy đó. Không có gì đâu Thái, bạn bè đi hết, Đoan buồn, đi chơi, và...

- Và sao nữa ?

-... và đến đây không ngoài ý định xin Thái một vài bài hát của... anh Nguyễn.

-Ồ ! để làm gì hở Đoan ?

- ... để Đoan về đàn, hát chơi. Đoan thích nhạc của anh ấy, chắc Thái cũng biết rồi ?

Đoan định bụng rằng sau câu hỏi này sẽ hỏi tới về Nguyễn, nhưng Thái đã quay lưng đi, và nhìn lên bức ảnh của Nguyễn treo trên tường, Thái nói rất nhỏ :

- Xin nhạc của anh ấy ? Hiện giờ Thái không có ngay để cho Đoan, ngoại trừ... phải xin phép anh.

Đoan chưa kịp nói thêm câu nào, thì bỗng Thái quay phắt lại, nhú mào nhìn Đoan. Đoan thấy đôi mắt của Thái đỏ hoe. Nhưng không phải Thái khóc. Có một cái gì phần nộ trong giọng nói của Thái, khi Thái gần từng tiếng :

- Nhưng Đoan này, tốt hơn Đoan đừng xin nhạc của anh Nguyễn, và Đoan cũng đừng hỏi gì về anh Nguyễn cả.

Đoan sửng sờ :

- Kìa! Thái ???...

- Thái không biết nói sao về anh Nguyễn cả. Anh Nguyễn ở ... xa lắm, không bao giờ về nhà.
- Sao hôm nọ... Thái bảo rằng anh ấy có về nhà ngày chủ nhật ?
- Thái chỉ trả lời câu hỏi của Đoan thôi mà. Đoan đặt Thái trước một câu hỏi bắt người ta phải “ ừ “.
- Thái nói gì lạ vậy ?
- Thái muốn nói là... anh Nguyễn không có ở nhà. Và... anh ấy cũng không muốn tiếp ai hết.

Đoan đứng lên, cảm thấy tự ái bị va chạm. Những lời của Thái tuy khó hiểu nhưng không che giấu được một sự khó chịu đối với Đoan ? Thái có hiểu tâm tư của Đoan không ? Tại sao Thái lại nói như vậy ? Nguyễn là ai ? Một con người đầy tài nghệ, nhưng phải chăng cũng là một con người kiêu căng ? “Anh ấy cũng không muốn tiếp ai hết“, Thái đã nói như vậy. Cả hai anh em họ đều hợm hĩnh. Trên đời có phải chỉ có một nhạc sĩ, một văn sĩ, một họa sĩ, một người có đôi mắt sâu và buồn? Đoan không phải là kẻ chạy đến tìm một sự khinh rẻ dù rất nhỏ. Nguyễn là ai, Nguyễn ở đâu cũng mặc, không còn là vấn đề cho Đoan nữa. Đoan quá ngu khờ chẳng ? Đoan không nên ở lại căn nhà này nữa.

- Cảm ơn Thái. Đoan về.

Đôi mắt Thái bỗng dịu xuống, Thái có vẻ ân hận :

- Đoan về bây giờ sao ?
- Đoan đi... mà chưa xin phép ở nhà.
- Bữa nào Đoan lại đến chơi chứ ?

Đoan muốn trả đũa một câu. Giọng Đoan cứng nhắc :

- Có lẽ... Thái cũng đừng nên mời Đoan đến nhà nữa. Đoan không có gì đặc biệt cả.
- Nhưng mà...
- Bởi vì ai chơi với Đoan lâu ngày cũng sẽ thất vọng.

Đoan rút tay mình khỏi bàn tay Thái và lăm lũi đi ra. Đoan không nhìn lại - căn nhà gạch, những ụ rơm trước sân, và Thái ...đang ra sao...

Đoan muốn chạy nhanh khỏi con đường này, khu xóm hiền lành này.

Đoan nghĩ đến ba, má và chị Thúy hẳn đương lo lắng vô cùng về mình.

Đoan không biết con đường cái trước mặt nắng lên bốc khói. Đoan muốn mình tan thành nước...

**

Biển ào ạt những đợt sóng. Đoan bước giẫm lên lớp cát mịn ướt, chân lún xuống và đợi sóng vào cuốn cát đi. Tiếng sóng réo gọi và tiếng gió cũng như thở than. Mây kéo về làm nền trời thật thấp như muốn mưa. Bãi vắng buồn tênh. Trời đã chiều. Nắng không còn chói chang trên mặt nước xanh. Đoan không nhớ mình đã ra đây từ bao giờ, chỉ biết chân đi đã mỏi rồi, từ bến xe lam ở chợ ra đến bãi biển và đi bộ suốt dọc bãi vắng. Những ngón chân muốn tê dại vì cát. Chưa có thứ buồn bã nào giống như hôm nay. Tâm hồn Đoan trống trải nhưng cơ hồ chỉ một hình ảnh của kỷ niệm nhỏ sẽ đủ làm cho cô bé xót xa.

Đoan muốn biển khô lại để nhìn thấy những bí ẩn của lòng đại dương. Cũng như những băn khoăn trong lòng cô bé vẫn không bao giờ được giải tỏa. Đoan thấy mình yếu đuối, bé mọn và cô đơn, lạc lõng giữa những người thân, giữa những người sơ, và cả giữa thành phố quen thuộc này. Nếu đời đừng xảy ra những thay đổi, nếu những người mới, những tình cảm lạ đừng xuất hiện, có lẽ cuộc đời của một cá nhân sẽ thoải mái vô cùng, và chẳng có gì để nói. Nhưng đó chính là điều mà trước kia Đoan không muốn. Đã có khi Đoan ao ước đời mình sống động như truyện, như kịch. Và hôm nay Đoan bỗng sốt nhận ra rằng mình đã va chạm quá nhiều trong tình cảm. Không ai làm cho Đoan phiền não, mà chính Đoan đã tự đem đến cho mình. Không phải lỗi ở Nguyễn, hay lỗi ở một ai. Bởi Đoan quá nhiều tưởng tượng, nên đã thù dệt một Nguyễn - thần thánh, rực rỡ trong lòng. Chứ biết đâu, Nguyễn cũng chỉ là một người con trai bình thường như mọi người con trai, có gì khác thường ngoài một chút tài văn nghệ ? Đoan không tiếc rẻ vì mình đã phí một khoảng thời gian khá lâu bị ám ảnh bởi hình bóng Nguyễn, nhưng Đoan rất buồn khi nhận ra rằng có lẽ đời sống ít khi chịu lòng những con người mơ mộng và có quá nhiều trí tưởng tượng. Nguyễn đã đổ vỡ trong tâm trí Đoan. Đoan ngần ngừ với ý nghĩ rằng hãy xem Nguyễn như không có thật trên đời, hoặc Nguyễn chưa

bao giờ hiện diện một giây phút nào trong khoảng ngày thơ dại của Đoan. Nhưng càng muốn quên những chuyện đã xảy ra, Đoan càng thấy lạc lõng. Hầu như không còn một điểm tựa để vui. Muốn gắn chặt tâm tưởng với gia đình để mong tìm một niềm tin khác, thì Đoan lại thấy mình có một lỗi nào, rất to lớn nhưng không định nghĩa được...

Hôm ở nhà Thái về - mà Đoan nghĩ là lần cuối cùng - đến nhà đã gần xế trưa, Đoan phải nói dối rằng đã ghé nhà một đứa bạn và được mời ăn cơm. Ba má chỉ trách móc nhẹ nhàng còn chị Thúy thì tỏ vẻ áy náy lắm. Nhìn sự thương yêu quá mực của gia đình, Đoan muốn nói thật với má rằng mình đã lặn lội đến Vạn Giã - để nhận nơi má những lời la rầy và những lời khuyên. Nhưng rồi Đoan cũng không có cái can đảm thú nhận việc mình làm, và ôm mối ray rứt cả mấy ngày trời. Đoan cũng không nhận được một bức thư nào của bạn - Huyền, Giang, hoặc Hường - để bù vào những nỗi trống vắng. Đoan thường hay ra phố vào buổi chiều, đi lang thang không biết mấy giờ ngoài phố, ngoài bãi, nhìn người qua lại xôn xao hay ngồi lặng trên cát nhìn từng đợt sóng cuốn trôi cát trên hai bàn chân.

Mây kéo về mỗi lúc một chiều. Trời sẽ mưa chẳng ? Cả tháng nay thành phố khô khan chẳng có một giọt mưa, trời như là hạn hán. Đoan vẫn quen tạt không mang áo mưa đi. Bây giờ Đoan mới thật sự lo âu, vì về nhà đã trễ mà lại mắc mưa thì thế nào cũng bị rầy. Nhưng Đoan thích dầm mưa. Cả nửa năm nay thêm thấy một giọt mưa mát dịu. Thành phố đã ít người, có mưa thấy càng buồn và đẹp. Đoan muốn trở về những ngày thơ ấu, tung tăng chạy dưới mưa và phá nghịch với lũ bạn nhỏ. Bây giờ chỉ có quyền đi, mà không nên chạy, và phải đón xe lam về chợ và từ chợ về nhà vì trời đã nhá nhem tối.

Trời đổ mưa ngay khi Đoan bắt đầu đi bộ từ đầu ngõ vào nhà. Trận mưa đầu tiên trong những ngày tháng khô hạn tưới xuống đất làm bốc mùi nồng khó chịu. Đoan nghe đầu váng vất. Cả một buổi chiều dang nắng, vọc nước và đi bộ, cộng thêm nỗi buồn phiền khiến Đoan nghe toàn thân mỏi rừ. Nghĩ đến nét mặt lo âu của ba má và tia mắt trách móc nhẹ nhàng của chị Thúy, Đoan cúi đầu bước nhanh. Mưa đã ướt hết cả người. Đến trước nhà, Đoan thấy cánh cổng mở sẵn. Ba con Bông, Vện, Tô trốn mưa trong sân

chẳng buồn ra mừng Đoan. Có thấp thoáng một bóng người lạ trong nhà. Hình như điện bị cúp. Má đang đốt một ngọn đèn cầy. Có cả bóng ba ngời, và cả chị Thúy nữa. Đoan định lên đi cửa sau để thay quần áo ướt rồi sẽ lên thưa ba má, nhưng có tiếng chị Thúy gọi :

- Đoan đó hả ? Đoan ơi !

Giọng chị như hoảng hốt lạ thường. Đoan phải trở lại cửa nhà trên. Nhận ra người lạ chính là Giang, Đoan chạy ngay vào nhà. Giang đứng yên nhìn Đoan. Đoan ngẩn ngơ nhìn quanh thấy ba, má, chị Thúy đều có vẻ khác thường. Má lên tiếng :

- Con đi đâu giờ này mới về, mắc mưa ướt hết vậy? Thằng Giang chờ con cả buổi đó.

Đoan đưa mắt nhìn Giang dò hỏi, bỗng nghe tiếng chị Thúy bật khóc :

- Giang, nói cho Đoan nó biết đi!

Giang thần thờ, mở miệng ra như một cái máy :

- Hướng bị đau màng óc... chết trong trường rồi, Đoan ơi !

... Rồi Giang buông mình xuống ghế. Đoan bỗng nghe bên tai như có muôn ngàn tiếng sóng biển xô đẩy hỗn loạn, có trăm tảng đá lớn rơi từ dốc núi xuống vực sâu, âm vang những tiếng hãi hùng. Trước mắt Đoan hồ như có một màn mưa trắng xóa làm mờ cảnh vật. Đoan không thấy ai đang ngồi, không nghe ai đang nói. Tay chân bỗng nghe rời rạc mỗi tê nhưng không đủ làm Đoan té xuống nền nhà. Đoan đứng cứng ngắc tê điếng giữa muôn ngàn cảm giác kỳ quái, và kịp nhìn thấy, trên bàn, chơ vơ tập hoa ép của Đoan...

**

Đồng Đế, ngày... tháng... năm...

Đoan thân,

Tôi đang ở một nơi chẳng xa nơi ở của Đoan bao nhiêu, nói về khoảng cách thì là như vậy, nhưng về cách sống, cách học tập và lẽ lối suy tưởng thì xa rất nhiều. Ngày nào cũng bù đầu vào việc tập tành, mệt quá, rồi thì có lúc quên cả chính mình đi, không còn biết gì nữa. Nhưng hôm nay, tôi

nhất định phải viết cho Đoan một lá thư. Tôi nghĩ họa may nhờ đó mà lấy lại những cảm xúc cho riêng tôi được chẳng, bởi từ ngày thằng Hường mất bỗng dưng tôi thấy tôi khô cạn từ tư tưởng đến thể xác - một điều mà trước đây chưa bao giờ tôi ngờ tới và cũng không muốn chút nào. Tôi - đôi lúc tự hỏi, có phải mình là Giang không ? Có phải là “ Giang lé “ của những ngày thân ái cũ ; của thằng Hường, thằng Văn, của Đoan, của Huyền ? Có một chút tiếc rẻ, nhưng ai lại chả thế, Đoan nhỉ ? Hoàn cảnh và sinh hoạt gần gũi ta nhất vẫn chiếm ưu thế hơn hết, làm cho ta phải chấp nhận con người hiện tại của ta mà thôi.

Tôi quả thật là một đứa ngu ngơ, phải không Đoan ? Được về phép một cách không ngờ, và lại được đến gặp Đoan, thằng Văn, thế mà hầu như tôi không mở miệng ra nói được câu nào nên thân. Để hôm nay tôi nghĩ lại và tiếc. Nhưng tôi không thể trách tôi được - cũng như Đoan không thể trách Đoan tại sao khóc ngất lúc đưa đám thằng Hường. Chỉ vì thằng Hường - Hường đã bỏ chúng ta mà đi. Sự thật là như thế rồi mà đôi lúc tôi còn hoảng hốt tưởng tôi nằm mơ. Đúng như thế, Hường nó đã đi thật rồi. Cơn dịch đau màng óc xảy ra trong khoảng ngày ác nghiệt đó và Hường đã chịu không nổi. Tôi thương nó quá ! Hường khỏe mạnh, Hường nhanh nhẹn, Hường khéo léo và Hường liến khí của chúng ta còn đâu ? Trước ngày nó bệnh tôi vẫn còn nghe nó nói nhiều lời chí lý và nó vẫn chọc cười tôi cùng lũ bạn mới trong này. Không ai buồn chán nữa, khi gần nó. Nó thường kể chuyện những ngày vui vẻ của chúng ta, và khi rảnh nó vẫn thường ôn lại với tôi từng mẫu kỷ niệm nhỏ đủ làm cho nó và tôi quên đi sự mệt nhọc. Nó nhắc Huyền, nhắc thằng Văn, và nhất là nó nhắc đến Đoan nhiều nhất. Lúc đầu tôi lấy làm lạ vì từ nhỏ đến lớn tôi vẫn nghĩ rằng năm đứa chúng ta chơi thân với nhau đồng đều, không thương ai hơn mà cũng chẳng ghét một ai. Chính tôi cũng vậy, “ cô bé “ thì cũng như “ Huyền bò “, còn thằng “ Hường khi “ thì chẳng khác gì “ Văn ăn vụng “. Nhưng ở Hường, tôi đã thấy có một người trội nhất, ở trong tư tưởng của nó. Chính là Đoan. Đoan có ngờ được không ? Đoan có bao giờ nghĩ rằng Hường đã dành tất cả những gì của nó cho Đoan không ? Từ những việc cụ thể như hái những

đóa hoa đại để dành cho Đoan ép, chịu ý Đoan những lúc Đoan muốn đến nhà Thái mà không đi nơi Hướng đề nghị, cho đến những gì sâu kín nhất như ý tưởng của nó, niềm vui nỗi buồn của nó, nó đều nghĩ đến Đoan, vì Đoan tất cả. Nhưng Đoan có hiểu một chút gì về nó không ? Tôi phục nó kín đáo quá - đến tôi cũng không biết nữa là Đoan. Nó luôn luôn giữ một bề ngoài tươi tỉnh rạng rỡ nhưng thật ra trong lòng nó có một chút buồn bã. Nó muốn Đoan, cũng như những đứa bạn thân của nó, cùng với khoảng ngày thơ ấu quý giá của nó, phải luôn luôn đẹp để trong lòng nó. Ngày chúng ta chia tay nhau ở nhà của Đoan, nó xin Đoan tập hoa đại ép. Lúc vào trường tôi có thắc mắc, thì nó bảo rằng nó xin giữ để hái thêm hoa đại ép vào đó, là vì có lần Đoan đã nói với nó rằng Đoan sẽ vất tập hoa đi. Tôi tin rằng đó là lời nói đùa của Đoan. Nhưng Hướng thì xem như một lời hăm dọa, không phải của Đoan, mà là của những gì mới mẻ, hấp dẫn của ngày mai, sẽ đập đổ những tươi đẹp non thơ của khoảng đời thơ ấu. Hướng nó cũng có nhiều ý tưởng lạ lạ phải không Đoan ? Nó muốn những gì nó yêu, nó thích thì phải tuyệt đối. Nó không muốn có ai, dù là thi sĩ, văn nhân hay nhà khoa học đặt tên cho những cây hoa đại của nó, đem ra mổ xẻ và học hỏi, cũng như nó không muốn Đoan vứt bỏ tập hoa ép vào một xó - tập hoa mà nó đã góp công bằng cách tìm hái cho Đoan hoa đại mọc ẩn dấu trên những ngọn đồi. Và ở quân trường này, cũng như những quân trường khác, có những vùng đất cỏ cây mọc đầy. Dù trời khô khan, nắng như muốn cháy cả da người, vẫn không làm chết những thứ hoa đại mọc khắp nơi. Đoan có tưởng tượng nỗi vui thích của thằng Hướng, khi nó hái ép đủ số hai trăm cây hoa đại dán đầy tập của Đoan không ?

Đoan thân, Tôi không biết có nên gọi là một điểm phúc, khi chỉ có tôi là đứa duy nhất được nghe những lời tâm sự của Hướng ? Nếu nó không nói cho tôi nghe, thì đến khi nó chết, nó sẽ giữ kín một mình, và đau buồn nhất - là Đoan không biết một chút gì về nó cả. Hướng không hề nhắc nhủ một điều gì với tôi, cũng như trước khi chết nó vẫn không nghĩ rằng nó sẽ chết. Tội nghiệp nó biết dường bao! Tôi đau xót cả con người khi thấy nó bình thản, vui tươi quá - rồi với cơn bệnh tai ác nó đã không qua nổi. Bạn bè ai

cũng thương tiếc nó. Và tôi, bỗng dưng, hôm đưa đám nó, lúc hạ quan tài xuống huyệt, tôi đã tự hứa với lòng, cũng như là hứa với nó rằng, dù trước hay sau, tôi cũng sẽ nói cho Đoan biết phần nào tâm sự của nó đối với riêng Đoan. Tôi không biết việc làm của tôi có lợi ích gì cho ai chẳng ? Với Hường, thì chắc là không - vì chết là hết, tôi vốn chẳng bao giờ tin có linh hồn như bao nhiêu người đã tin. Còn với Đoan, có ích lợi gì không khi Đoan hiểu rõ Hường? Có thể Đoan sẽ buồn, Đoan sẽ đau đớn, và Đoan sẽ khóc rất nhiều. Nhưng ít ra, Đoan cũng sẽ thương nó nhiều hơn, nhiều hơn là tình bạn mà Đoan đã dành cho nó từ lâu. Tôi, định bụng như thế, nghĩa là sẽ nói cho Đoan biết, rồi thì sau này Đoan có giận, có trách, hay chẳng thèm nhìn mặt tôi, thì cũng đành.

Tôi muốn nói với Đoan rằng Hường nó đã khắc tên “Hường - Đoan” vào nhiều thân cây mọc hiu quạnh trên những ngọn đồi gần Suối Dầu. Chính nó đã tiết lộ với tôi như vậy khi khoe con dao nhỏ của nó đã bị lứt đi rất nhiều. Hường nó đã mong trời mưa thật lớn trong những ngày mình đi chơi với nhau, để nó được nhường áo mưa của nó cho Đoan mặc. Nhưng trời đã không chịu nó nên suốt khoảng ngày còn lại vẫn không có một giọt mưa. Và Đoan có biết, nó đã buồn biết bao, khi một hôm nó thấy Đoan ngồi say mê nghe nhạc trong một căn phòng đầy hình ảnh một người thanh niên khác - ông anh của Thái chẳng ? Nó thất vọng vì nó biết Đoan sẽ không bao giờ hướng về nó như nó đã dành trọn tình cảm của nó cho Đoan. Và, thương cho nó biết bao, nó không lộ một vẻ bức tức nào, mà đến ngày gặp nhau cuối cùng nó vẫn hoàn toàn là một Hường vui vẻ, bao dung - Hường bạn của chúng ta muôn đời.

Tôi với nó là bạn trai. Tôi có thương nó bao nhiêu thì cũng không thể khóc nó bằng nước mắt được. Vậy tôi xin nhân danh là bạn của nó, cảm ơn Đoan - một cách ích kỷ và khách sáo - Phải cảm ơn Đoan vì nhờ Đoan mà linh hồn của Hường (tôi mong rằng có như mọi người đã tin) được toại nguyện, là ba má của Hường đã chôn nó trên một ngọn đồi. Chúa ơi ! Tôi có bao giờ ngờ tới một ước nguyện cao cả và tội nghiệp như mơ ước của

nó đâu! Nó chắc đã hài lòng với ngọn đồi ấy.

Thư tôi viết đã khá dài và hình như tôi cảm thấy tôi đỡ bớt sự khô khan cứng cỏi khi viết cho Đoan. Tôi mong rằng Đoan sẽ chẳng có một chút gì giận tôi và vẫn xem tôi là “Giang lé” của năm đứa tụi mình. Những lời cuối thư, tôi không nói cho tôi, mà muốn nói cho thằng Hường - rằng Hường đã thương Đoan rất nhiều, bằng một thứ tình thương sâu xa, thấm thiết hơn cả thứ tình bạn mà chúng mình đã dành cho nhau từ thuở ấu thơ. Tôi chưa có đủ can đảm nói trắng ra, nhưng chắc chắn cô bé đã hiểu.

Thân ái,

GIANG

Những giòng chữ cuối trong lá thư của Giang làm Đoan thấy mắt mình tối lại. Không còn thấy dấu cắt của bao thư để mà nhét lá thư vào. Trong một khoảng không gian hư ảo nào bỗng như có Hường hiện ra, cười trong sáng. Đoan quay lại nhìn tập hoa để cạnh bàn. Đoan giở ra từng trang. Mỗi nhánh hoa là một kỷ niệm. Hường đã hái thêm hoa dại ở trong quân trường để ép đủ hai trăm cây. Thế mà đã có lúc Đoan hăm sẽ vứt tập hoa vào một xó. Hường đã lo sợ và Hường đã giữ gìn. Nhưng bây giờ tập hoa lại ở đây với Đoan. Đoan bật khóc như trẻ thơ... Đoan đã hứa cho Hường luôn rồi mà, Hường ơi ! Hường ơi !...

**

Đoan ngồi xuống bên cạnh ngôi mộ của Hường. Có một cây hoa dại mọc lên từ lúc nào bên nắm đất nhỏ bé. Vài cơn mưa đã đến từ sau ngày đưa Hường lên đây, làm nhú lên những ngọn cỏ mướt xanh. Khung cảnh im vắng và dễ thương. Bên dưới là xóm nhà của Hường. Kia là đồi La San. Còn nơi đây, ngọn đồi nhỏ làm nơi trú chân cho Hường. Hường đã có một chỗ bình yên. Đoan nghe mơ màng trong gió vắng đưa lời của Hường “... Dù là người vĩ đại hay chỉ là một kẻ bình thường, khi nhắm mắt Hường ao

ước được chôn trên một ngọn đồi... vì đây là quê hương của mình... có nhiều người gần gũi, ít nhất cũng còn có gia đình, và lũ bạn bè khóc cho mình nhiều giọt nước mắt... “ Hường ơi ! Hường có nhiều ý nghĩ dễ thương quá ! Hường có những ước nguyện nhỏ nhoi mà cao cả. Tâm hồn Hường đơn sơ nhưng thanh khiết vô cùng. Đoan như kẻ chạy trốn nắng ở đằng xa, còn Hường như một loài hoa dại nở tươi vui trong nắng hạn cũng như dưới mưa dầm. Hường đã mang hết những ngày tươi đẹp hồn nhiên đi rồi. Ở đây chẳng còn ai. Giang đã trở lại quân trường tiếp tục những ngày học tập chắc đã quen thuộc. Văn đã lặng lẽ mua sách về học trước. Huyền chẳng được về đưa đám Hường, bây giờ vẫn chưa có một lá thư. Chỉ còn có Đoan, yếu đuối và cô đơn. Nước mắt đã hầu như tuôn ra hết trong ngày tiễn đưa Hường lên đồi. Bây giờ chỉ còn ngồi lặng nhìn mộ Hường, tưởng tượng có Hường trước mặt, và gượng nở một nụ cười như là cười với Hường. Nụ cười chắc héo và lẻ loi như cọng cỏ úa đằng kia phải không Hường ?

Một cánh bướm bay vút qua trên nấm mộ. Đoan ngơ ngác nhìn theo. Đôi cánh mỏng chập chờn trên đám cỏ cây, và rõ dần thành chiếc áo của Hường. Hường tươi vui, Hường dí dỏm nhìn Đoan. Hường ngoắc Đoan như rủ lại gần. Và Hường cúi xuống, ngắt một cành cây, đưa cho Đoan :

- Cho Đoan đây ! Hoa dại...

Rồi Hường biết mất, cùng với cánh bướm kia và cành hoa dại. Gió buổi chiều thổi nghe lạnh. Đoan nhắm mắt lại, tưởng như những kỷ niệm trở về tràn ập trí nhớ. Muốn khóc, nhưng hai mắt Đoan khô lại. Những cây nhang cắm trên nấm đất mới đã gần cháy hết. Khói hương màu xám bay quện trong gió, vẽ trước mắt Đoan những hình thù kỳ lạ. Mai một đây, ngôi mộ Hường sẽ được xây xi măng vuông vức. Một tấm bia mang tên Hường sẽ được dựng lên. Ba má Hường sẽ rào chỗ này lại, chỉ mở ra khi người thân, hay bạn bè Hường đến thăm Hường. Chết bình yên như thế sao? Có ai như Đoan, cảm thấy cả một sự vô lý khi nhìn ngôi mộ Hường ? Và Hường, Hường nằm bên dưới, có buồn giận một ai và có thấy vô lý hay không ? Chỉ có tiếng gió trả lời cùng Đoan...

**

... Đoan bật lưỡi con dao nhỏ của Hường, nói với Hường như reo :

- Hường đã làm hại cây cối quá nhiều rồi ! Không cho Hường khắc bậy nữa. Tới phiên Đoan.

Bóng của Hường chập chờn trước mặt. Đoan tiến đến một cây cao su to lớn ở trên đồi cạnh Suối Dầu, cẩn thận gạch lên thân cây hai chữ “Hường - Đoan” Có tiếng của Hường cười trầm ấm, và Hường chế nhạo :

- Vậy mà mắng người ta. Đoan cũng là kẻ phá hoại cây cối... mùa màng, đáng cho giáo sư Huyền bỏ phạt thi kỳ hai.

- Ha ha ! Nhưng mà Đoan đã đậu rồi. Và cũng chẳng có kỳ hai nào hết... Giáo sư Huyền bỏ cũng không phạt Đoan nổi. Dù hẳn có là Giáo sư Thực vật, hay là kỹ sư Canh nông, hẳn là nhà thơ hay là người đốn củi, hẳn cũng phải biết cỏ cây là nguồn cảm thông của con người. Chính Hường đã chọn cỏ cây để nói chuyện mà Hường không biết sao ?

- Đoan này... mâu thuẫn.

Mủ cao su, theo dấu Đoan vừa gạch, chảy ròn ròn xuống lớp vỏ xám. Đoan thấy Hường nhìn rồi cười thân ái. Hường trở tay xuống dòng suối trước mặt, cười vang :

- Xem kìa ! Hai thằng Giang với Văn muốn làm hai cô sơn nữ. Chúng nó hái hoa kết lên đầu cho nhau. Còn nhỏ Huyền bỏ đang... bỏ lên đồi, trông tếu ghê Đoan ạ !

Đoan cúi chân ngồi xuống một phiến đá. Đoan nói, như một lời hứa :

- Hường này, Đoan sẽ không thèm đến nhà Thái nữa, nơi nào mà Hường thích thì Đoan cũng thích. Và phải có lũ Huyền, Giang với Văn mới được. “Bộ năm “ của tụi mình sẽ không bao giờ tách rời nhau, cho đến già luôn Hường nhé ! Tụi mình sẽ đi hết những ngọn đồi gần Suối Dầu, đi trở lại mộ ông Yersin ngắt hoa dại. Giang nó biết chèo xuồng, bắt nó chở năm đứa đi ra đảo chơi. Hường muốn đi Hòn Tre không ? Đoan sẽ chỉ cho Hường một nơi có vách núi dựng thẳng như phim cao bồi. Hường sẽ leo lên đó hét to như mọi da đỏ nhé ! Hường muốn nói gì cũng được. Hường có tâm sự, có uất ức điều chi, ra ngoài bãi Hòn Tre, tha hồ Hường gào, Hường thét, chẳng có ai ngăn cấm Hường đâu. Quê ta có núi, có biển, Hường có yêu không ? Đoan cũng thế, không đi đâu hết...

Hương cài cho Đoan một đóa hoa lên tóc, hỏi :

- Đi hết rồi làm gì nữa ?

- Năm đưa nhóc lại về nhà Đoan, chị Thúy lúc nào cũng nhắc. Phen này chị Thúy sẽ đãi một châu gì đó rất ngon. Chưa hết, Đoan sẽ cho cả lũ ăn xoài, ăn mận, ăn “sa-bô-chê” và ổi đã đời.

Hương giả vờ như quá no, đưa tay ôm bụng nhăn nhó. Cả Đoan với Hương đều cười, giọng cười vỡ giòn vang rân...

Đoan bàng hoàng mở mắt. Không có một tiếng động nào ngoài tiếng chị Thúy nói chuyện với ai đó ngoài sân. Không có ai ngoài Đoan đang nằm trên giường bệnh. Chẳng có Văn, Giang, Huyền và Hương. Chỉ có cơn đau làm Đoan bất hoại rã rời và những giấc mơ hiện đến làm Đoan tưởng mình được sống những ngày êm ái nhất. Tự nhiên nước mắt âm ỉ chảy dài xuống gối. Lũ bạn nhỏ sẽ chẳng bao giờ về đầy đủ trong vườn để ăn trái. Hôm nào còn hứa với Hương và Giang là sẽ chăm sóc cho cây vườn xanh tươi, thế mà mới hôm qua Đoan chợt nhìn lên thấy lá ổi đã bị sâu ăn thủng lỗ chỗ như mạng lưới. Nguyên cả cây ổi đã bị tàn phá. Nay mai nó sẽ chết, không còn quả để mà hái. Hôm nào Hương đã ăn ổi quăng đầy cả mặt đất, bữa nay chắc cũng đã hóa mùn. Tất cả những gì đã hiện hữu, rồi cũng sẽ trở lại với trạng thái nguyên sơ của nó - là cát, là bụi, là hư vô. Bỗng nhiên Đoan thấy tư tưởng mình trở thành tư tưởng của một nhà tu. Đoan muốn mình cũng biến mất đi không để lại ở đâu một dấu vết nhỏ bé nào cả.

Chị Thúy xuất hiện ở cửa phòng. Đoan trở mình để chị biết rằng Đoan đã thức. Chị đến ngồi bên Đoan, dịu dàng sờ trán. Bên tay kia của chị, Đoan thấy một phong thư.

- Có phải chị vừa mới nói chuyện với bác phát thư ?

- Ừ. Có thư cho Đoan.

Đoan nhúu mày. Một lá thư cho Đoan? Đoan nhớ cách đây một tuần, lá thư của Giang đến tay Đoan. Một lá thư đầy tình thân, gợi bao nhiêu là kỷ niệm và một lá thư đủ quật ngã một cô bé vốn đã yếu mềm. Đoan chịu không nổi nữa, sau ngày đi thăm mộ Hương về. Những cơn mê sáng tiếp diễn trong cơn đau. Lúc nào Đoan cũng thấy Hương hiện ra, vui tươi và thân ái, đến khi tỉnh dậy Đoan lại khóc vì tiếc nhớ.

- Thư của Huyền, Đoan ạ.

Đoan đón lấy bức thư và giở ra đọc. Thư của Huyền ngắn ngủi, báo một tin vui. Đoan xem xong đưa chị Thúy. Nét mặt chị, sau khi đọc thư tỏ vẻ mừng rỡ. Chị kêu lên :

- Đoan được vào Gia Long rồi ! Thích quá !

Đoan gượng nở một nụ cười với chị Thúy. Đoan không biết mình có vui nổi với cái tin đó không - mà chỉ thấy lòng thờ ơ lạ lùng. Không còn những náo nức, những mong đợi như ngày trước nữa. Đối với Đoan, bây giờ không có một việc gì gọi là hấp dẫn, dù là Sài Gòn đầy cảnh lạ hay ngôi trường Gia Long của Huyền có những cây Phượng đỏ rực và những con đường rộng rãi dập dìu áo trắng. Tất cả đã hững hờ như không có. Trước đây Đoan đã đếm từng ngày chờ xem kết quả, chờ tin thi đậu, đã ước mơ được đậu cao để xin vào trường công. Việc xin vào Gia Long, xin đi Sài Gòn tưởng khó khăn vô cùng, không dám nói với ba má, với chị Thúy - nhưng sau kết quả tốt đẹp của Đoan, ai cũng tán thành.

Sài Gòn, với những bí ẩn đối với một nữ sinh tình nhỏ, với trường Gia Long, với trường Văn Khoa, với trường Dược Khoa..., gợi cảm biết chừng nào - giờ đây chẳng phải là một lời réo gọi với Đoan nữa. Đoan muốn đổi tất cả những thứ đó, để lấy lại chuỗi ngày thơ dại của Đoan và lũ bạn thân yêu.

- Đoan khỏe được chút nào chưa ? - Chị Thúy lại hỏi han.

Đoan gật đầu, Đoan không muốn có ý tưởng mình đang đau yếu. Chị Thúy nâng Đoan ngồi dậy, hỏi:

- Đoan có muốn ra ngoài một lát không ? Trời hôm nay tốt lắm !

Tội nghiệp chị Thúy! Sao chị lại biết được ý nghĩ của Đoan? Đã mấy ngày nằm trên giường rồi còn chi? Bây giờ Đoan thèm được nhìn trời một tí. Đoan lại gật đầu, ra vẻ mạnh khỏe lắm. Chị Thúy đứng lên, nói :

- Vậy thì đợi chị một chút nghe!

Chị đi ra ngoài và năm phút sau trở lại. Chị đưa cho Đoan một cái áo len để mặc thêm và mở cửa cho Đoan ra sân.

Đoan đứng sững lại ở ngưỡng cửa, và cảm động vô ngần. Ba con Bông, Vện, Tô nằm ngoan ngoãn bên chân ghế dựa. Chúng ngẩng lên kêu mừng cho nhỏ. Trên chiếc bàn con mà chị Thúy vẫn thường để tượng lên đó, đã

có sẵn một ly sữa nóng và một mẩu bánh mì. Và, Đoan đã thấy cây đàn của Đoan để trên ghế dựa. Đúng là một sự sắp đặt của chị Thúy, một sự “đón tiếp” đầy thân ái. Đoan nhìn chị Thúy cười mà ánh mắt rưng rưng.

- Chị Thúy cưng em quá !

- Không, của má mua để dành cho Đoan. Ba với má vừa mới đi lễ chùa. Má biết hôm nay thế nào Đoan cũng đói bụng, nên mua sẵn bánh mì. Còn chị, chị muốn Đoan uống hết ly sữa này.

Chị Thúy nói thật trịnh trọng. Đoan gắng uống hết ly sữa và ăn mẩu bánh mì. Chị Thúy nhìn Đoan trù mẫn :

- Không có gì phải buồn khổ Đoan ạ ! Nỗi phiền muộn sẽ giết dần một con người. Đoan phải nghĩ đến tương lai và vui vẻ lên. Đời người ai cũng có những mất mát, những đớn đau. Rồi tất cả sẽ qua đi...

Đoan muốn nói một câu nào để không đồng ý với chị nhưng chị Thúy bỗng im bặt, mà đưa mắt nhìn ra khu vườn. Đoan cũng nhìn, và đau đớn thấy cây ổi bị sâu ăn gần hết lá. Đoan biết chị Thúy cũng như Đoan, nhìn cây ổi đó nghĩ đến một hình bóng đã mất nhưng dễ gì ai quên.

Một thoáng yên lặng trôi qua, cho Đoan nghe thấy tiếng chim hót trên đầu cây Kim Quất. Tiếng chim nghe dịu dàng quá ! Đoan với lấy cây đàn. Một bản vui, hay một bản buồn cũng đủ làm lòng người ấm lại. Chị Thúy mỉm cười khi thấy Đoan cầm đàn. Đoan thấy nhớ nhớ một khúc nhạc quen thuộc nhưng hồ như đã bỏ quên trong tâm trí, nhắm mắt hồi tưởng và tay lướt nhẹ trên phím tìm những nốt nhạc. Âm điệu hình như cũng quen quen với chị Thúy. Chị nghiêng đầu lắng nghe, và rồi hát theo :

- Ta từ trên đỉnh thác... Rơi xuống đáy vực sâu... Xác thân ta vỡ nát... Tâm hồn ta đớn đau... Chờ mặt trời buổi sáng... Sau giấc ngủ xót xa... Ta đi hoài mãi mãi... Đành về với quê nhà... Đành về với quê nhà...

Chị Thúy ngân dài giọng hát và chấm dứt. Đoan ngơ ngẩn, không đàn nữa, hỏi dồn :

- Chị vừa mới hát... bản gì? Sao chị biết khúc ca đó hở chị Thúy ?

- Bản “ Đành về với quê nhà “...

- Của... ???

Chị Thúy thở dài :

- Không phải của một nhạc sĩ thời danh nào cả. Mà của một nhạc sĩ sinh viên tên là Đoàn Hà Nguyễn. Chị nghe Đoàn dạo một khúc nhạc giống giống nhạc của Nguyễn, làm chị nhớ lại bài hát của anh ấy ...

Đoan run giọng :

- Chị có biết Đoàn Hà Nguyễn ?

- Có. Trong giới sinh viên hầu như ai cũng biết Đoàn Hà Nguyễn. Năm vừa rồi Nguyễn học Được Khoa năm thứ tư. Nguyễn là một thanh niên rất hoạt động. Anh xuất sắc trong mọi lĩnh vực nên nổi tiếng khắp các phân khoa. Nhưng nổi tiếng nhất, là nhờ anh sáng tác nhạc và đàn hát rất hay...

Đoan nghe như những mạch máu trong người đang bị dồn ép. Một sự thật nào về Nguyễn nữa đây? Đoan nhắm mắt lại một tích tắc. Hình ảnh của Nguyễn đang hiện ra, chói lọi trong trí nhớ. Chị Thúy chột “ à ” một tiếng, và nói :

- Chị nhớ ra rồi ! Có lần chị em mình thử tài nghe tên đoán người, vậy mà chị ngu quá không nhớ đến Đoàn Hà Nguyễn để tả cho Đoan nghe. Ngoài những tài nghệ làm cho Nguyễn được các bạn mến mộ, anh còn có một sắc diện rất dễ mến và đã khiến nhiều cô gái mến thương. Đoan hãy tưởng tượng nhé ! Một người con trai gầy gầy, cao cao, rất thanh nhã, có mái tóc rất nghệ sĩ và nhất là khuôn mặt hiền hòa và một đôi mắt rất sâu, rất buồn và rất đẹp.

Đoan cúi đầu buồn bã. Chị Thúy đang gợi lại ở Đoan một hình ảnh đáng lẽ phải quên. Chính vì Nguyễn, vì con người “thần tượng” đó, đã làm Đoan ngẩn ngơ, đã biến đổi tình cảm của Đoan mà chắc người ấy cũng không ngờ tới.

Chị Thúy bỗng thở dài :

- Người nhạc sĩ sinh viên ấy trình diễn nhạc của anh trong suốt những buổi sinh hoạt. Nhưng nay anh đã chấm dứt cuộc đời của một sinh viên, và khúc hát cuối cùng mà chị được nghe là bài “Đành về với quê nhà” đó !

Đoan hoảng hốt :

- Nguyễn đã chết rồi hở chị?

Tự nhiên một giọt nước mắt chảy lăn trên má chị Thúy. Giọng chị xót xa :

- Không. Vừa rồi Tết Mậu Thân, Đoàn Hà Nguyễn ra ăn Tết với anh em ở

Huế. Anh bị kẹt trong một trận giao tranh, lúc anh đang sửa soạn Cây Mùa Xuân cho một lớp học nghèo. Anh bị một quả đạn pháo kích rơi gần, và lãnh hết vào gương mặt.

Đoan kêu rú lên :

- Trời ơi !!!

- Anh không chết, nhưng từ đó không đến trường nữa. Bản cuối cùng Nguyễn sáng tác và gửi cho các bạn, chị nghe mấy người quen hát, và chỉ nhớ được khúc chót...

Đoan lẩm bẩm :

-đành về với quê nhà...

Và chợt nhớ ra rằng chính mình đã khóc theo với lời tự tình của Nguyễn. Giọng Nguyễn hát trong máy nghe xót xa và tuyệt vọng biết bao ! Đoan bàng hoàng như vừa mới trải qua một giấc mơ. Đoan thấy mình như lao chao trong một khoảng không có điểm tựa. Chị Thúy đang nói một câu rất vô vi :

- Đời người là thế, Đoan ạ !

**

Những bước chân của Đoan như chùn lại khi đến trước cổng. Đoan ngập ngừng khi thấy Thái đang cầm chổi quét tểm gọn một ụ rơm. Đoan e dè lên tiếng gọi. Thái nhìn ra và hình như đôi mắt Thái sáng lên vui mừng. Thái buông chổi, đi mở cổng và nói :

- Thái cứ tưởng... Đoan không thèm đến chơi nhà Thái nữa.

Và nắm tay Đoan, Thái kéo Đoan vào sân. Đoan muốn nói với Thái một câu gì đó cho vui nhưng cảm thấy đầu óc trống tuếch, ngôn ngữ bay đâu mất, Thái vẫn giữ nét vồn vã :

- Đoan gầy ốm quá! Đoan bệnh sao? Đoan nhận được thư Huyền chưa?

Nét mặt Thái chợt sa sầm, Thái thấp giọng :

- Huyền có cho Thái biết tin Hường mất. Tội nghiệp Hường quá Đoan hử? Và tin Đoan vô Gia Long nữa. Thái có dịp học chung với Đoan.

Thái quá tự nhiên làm Đoan cảm động. Đoan long lanh mắt nhìn Thái :

- Thái hỏi han Đoan nhiều quá ! Phải cho Đoan hỏi han lại chứ ! Thái vẫn

chưa về Sài Gòn sao ?

- Chưa Đoan a. Thái chưa muốn về vội, bởi nhà đang có người ốm.

- Bác ốm? Hay em của Thái?

Thái lắc đầu :

- Không, ơ... chỉ cảm sơ thôi nhưng...

Thái chợt ngập ngừng, nhìn xuống mũi giép, giọng nhỏ hăn đi :

- Nhưng Thái thương lắm, nên Thái ở lại săn sóc cho đến khi...hết ốm thì thôi. Vả lại trường cũng chưa khai giảng đâu. Đoan với Thái còn cả tuần lễ nữa mà !

Đoan thu hết cam đảm hỏi :

- Thái ! Anh Nguyễn ốm... phải không ?

Thái tròn xoe đôi mắt nhìn Đoan, bối rối không biết trả lời sao.

Đoan nói giọng run run :

- Thái cho phép Đoan... được thăm anh Nguyễn.

- Sao Đoan... biết anh Nguyễn ở đây ?

- Có gì đáng phải giấu Đoan không hở Thái ? Thái có xem Đoan như Huyền không ?

Thái cắn môi :

- Huyền... nó cũng chẳng biết gì về anh Nguyễn hết.

- Nhưng Đoan không còn gì thắc mắc về anh Nguyễn cả. Đoan chỉ mong gặp anh ấy một lần.

- Đoan ! Đoan không biết là...

- Anh Nguyễn bạc phước? Đoan hiểu. Chính vì thế mà hôm nay Đoan lại đến đây.

Thái bật khóc nước mắt nở :

- Đoan ơi! Anh Nguyễn cũng muốn gặp Đoan một lần. “Gặp” có nghĩa là nói chuyện đó, chứ anh ấy đã biết Đoan ngay từ hôm đầu.

Đoan sững sốt :

- Nghĩa là...

Thái không đáp, nắm tay Đoan đi vào phòng khách. Vẫn những đồ vật cũ, khung cảnh quen thuộc. Đoan ngỡ ngàng chưa hiểu ý Thái. Nhưng Đoan chợt hiểu ra khi Đoan thấy vách nhà bằng ván có nhiều khe hở mà những

lần trước Đoan không để ý. Tự nhiên Đoan nghe nóng bừng cả mặt mày, nhớ lại những cử chỉ của mình đã làm mà tưởng rằng không ai hay biết. Bên cạnh phòng khách này là một căn phòng nữa, chắc chắn là như vậy. Một cánh cửa nhỏ mọi hôm đóng kín và Đoan cho là không quan trọng, bây giờ đang được Thái se sẽ mở ra.

Đoan đứng yên bối rối. Nguyễn, trong bức chân dung, vẫn đang nhìn xuống Đoan - đôi mắt sâu buồn như muốn nói một điều gì. Đoan nghe tiếng Thái nói nhỏ nhẹ ở căn phòng kia :

- Anh Nguyễn ! Có Đoan đến, muốn vào thăm anh.

Một giọng nói trầm ấm vang ra :

- Anh biết rồi. Sao Thái không mời Đoan vào?

- Anh có bằng lòng?

- Thì lúc nào anh vẫn mong được gặp Cô Bé.

Một nỗi xúc động dâng lên làm Đoan nghe nghẹn ở cổ. Thái bước ra, nói :

- Đoan vào đi, anh Nguyễn ở trong đó.

Thái nắm tay Đoan dẫn vào. Đoan đi theo như một cái máy. Thái đến mở rộng hai cửa sổ, một trông ra khoảng sân chứa những ụ rơm và một trông ra vườn dừa cùng bờ ao bên hông nhà. Đoan đứng lặng người khi ánh sáng vừa chói chang căn phòng kịp cho Đoan thấy một người thanh niên ngồi trên ghế xoay lưng lại phía Đoan. Nguyễn, Nguyễn bằng xương bằng thịt trước mắt Đoan đó! Dáng Nguyễn cao, gầy và thanh nhã, không sai với những bức hình của Nguyễn. Nhưng Đoan biết phía bên kia, gương mặt của Nguyễn sẽ không giống như ngày xưa mà cũng không giống những điều mà Đoan tưởng tượng.

Nguyễn lên tiếng trước :

- Cô Đoan đi có một mình?

- Vâng.

Đoan vẫn đứng cứng ngắc, đầu óc trống rỗng. Nguyễn tiếp :

- Gần cả tháng nay không thấy cô Đoan đến chơi, tôi cũng buồn lắm. Chắc cô giận Thái phải không ?

Đoan lắp bắp :

- Dạ không... Đoan không có giận Thái chút nào cả. Xin anh Nguyễn...

đừng gọi Đoan là cô, Đoan còn bé...

Nguyễn cười nghe rất ấm :

- Vậy thì... tôi xin phép gọi là cô bé vậy. Tôi cũng quý mến nhóm bạn năm người của cô bé lắm. Nhưng buồn thay, có một người đã mất. Tôi nhớ cậu ấy hôm đầu tiên leo lên tận ngọn dừa. Cô bé có lấy làm lạ không? Tôi ở đây, mà thấy tất cả mọi sinh hoạt, nhờ ở cửa sổ này. Chỉ cần hé màn, tôi mục kích bao nhiêu là cảnh vui tươi náo nhiệt. Cậu ấy làm tôi nhớ những ngày còn bé bỏng của tôi. Bây giờ...

Đoan nghe mắt cay xé. Thái đem đến cho Đoan một chiếc ghế, nhưng Đoan vẫn đứng như chôn chặt đôi bàn chân xuống đất.

- Tôi biết cô bé hiện giờ đang buồn lắm. Mất một người bạn là một sự mất mát to lớn. Còn tôi, cô bé có biết, tôi thì đã đánh mất luôn cả tôi. À, mà cô bé có biết gì về tôi không? Thái chắc chẳng bao giờ hé răng cho ai biết rằng Thái có một người anh như thế này cả. Hẳn tôn trọng nỗi đau khổ của anh hẳn...

Thái bỗng sụt sịt khóc. Giọng của Nguyễn nghe chua chát làm Đoan thấy se lòng. Đoan nói :

- Dạ, Thái giấu tất cả bạn bè. Nhưng tự Đoan đã biết. Chị của Đoan học ở Văn Khoa, mà tiếng tăm của anh... hầu hết các sinh viên đều biết.

- Tiếng tăm là một cái gì rất dễ đổ vỡ, cũng như vẻ đẹp bên ngoài của con người vậy. Tôi đã rơi từ tột cùng hy vọng xuống một khoảng tối. Tôi không thiết tham dự vào những sinh hoạt của loài người nữa. Chính tôi còn không nhận ra tôi trong gương. Các em nhỏ của tôi khót thét khi gặp tôi. Ba mẹ tôi rơi lệ khi nhìn tôi. Thì bạn bè và những người mến mộ có nghĩa gì đâu ? Tôi rất thương mến trường tôi và những nơi tôi đã đi qua và sinh hoạt ở đó. Tôi sắp ra trường để thực hiện những hoài bão của tôi... nhưng rồi... tôi đành về với quê nhà, và tự giam mình vào căn phòng này. À, nhưng cô bé này ! Tâm sự của một người... thật là vô ích, như một người nào đã nói, phải không cô bé ?

Đoan thấy lúng túng không biết phải trả lời thế nào. Nhưng Nguyễn lại cười một tiếng và tiếp :

- Nhưng đối với cô bé, tôi tin rằng điều đó không đúng. Thế nên mới có

những lời tự sự của tôi này giờ. Tôi còn nhớ cả ngày, tháng mà lần đầu tiên cô bé đến nhà tôi. Có những tiếng nói cười thật vui nhộn khiến tôi phải chú ý. Mỗi một người trong nhóm của cô bé, gởi cho tôi một hình ảnh của mình thưở xưa. Hướng leo cây, Giang bơi xuồng, Huyền múc nước giếng, Văn bổ dừa, còn cô bé... cô bé ngồi đàn trên xuồng với các bạn, gởi cho tôi những ngày sinh hoạt vui vẻ với các bạn tôi.

Nguyễn châm một liều thuốc hút, thả khói bay là đà. Thái rón rén đi ra khỏi phòng. Một vài phút im lặng trôi qua. Nguyễn nói với giọng xúc động :

- Tuy nhiên, đó chỉ là những hình ảnh thỉnh thoảng vẫn xảy đến ở đây, cho tôi một sự nuối tiếc giống như những lần hồi tưởng mà thôi. Còn một thứ cảm xúc mà tôi chưa từng thấy, khiến cho tôi có cảm tưởng đời mình có một tí thay đổi, đó là lúc tôi nghe tiếng chân cô bé trong phòng khách, rồi tiếng hát của tôi cất lên ở ngoài đó. Tôi xoay ghế lại nhìn qua những khe ván hở. Xin lỗi cô bé, tôi đã làm một việc không phải. Nhưng từ lúc đó, tôi nghe lòng mình có một chút hân hoan, bởi đã từ lâu xa trường, xa bạn, xa những sinh hoạt của đời sinh viên, tôi nghĩ rằng sẽ chẳng còn ai nghe mình hát, ngắm tranh mình vẽ.

Nguyễn thở dài, rít một hơi thuốc rồi lại nói tiếp :

- Lần thứ nhì cô bé đến, cô bé lại nghe nhầm khúc ca mà tôi viết cuối cùng. Tôi viết bản đó tại căn phòng này, vào những ngày cùng cực đau khổ của tôi. Tôi có gửi cho bạn bè theo lời khẩn khoản của họ, nhưng tôi không hát cho ai nghe cả. Chỉ có Thái, em tôi, hăn muốn tôi phải thu băng tất cả nhạc của tôi, để cho gia đình nghe. Hăn muốn những hình ảnh, vật dụng của tôi phải y nguyên trong phòng khách như ngày xưa tôi đã trang hoàng. Hăn không muốn ai biết về nỗi bất hạnh của tôi. Tôi đành phải chịu ý hăn. Những ngày nghỉ mà hăn về đây, anh em tôi quăn quít nhau không rời. Hăn thương tôi lắm, nên khi tôi chỉ cảm sơ sơ thôi, hăn cũng nhất quyết ở lại nhà... Chết ! Tôi nói hơi lạc đề rồi. Lần thứ nhì cô bé đến ngồi ở phòng khách, cô bé nghe tôi hát bản “ Đành về với quê nhà “ là lần cô bé cho tôi một niềm xúc động lớn. Vâng, là vì tôi thấy cô bé khóc. Cô bé với tôi là hai người xa lạ, nhưng đã có một mối cảm thông nào, từ kiếp nào... Những giọt

nước mắt, đối với tôi, có giá trị hơn là những tiếng vỗ tay, những lời vồn vã. Thế thôi, tôi không biết phải diễn tả thế nào cho cô bé hiểu. Nhưng mong rằng cô bé cảm thông tôi hơn cả lời tôi trình bày.

Nguyễn ngừng một lát như để nhớ lại những gì đã xảy ra. Giọng Nguyễn xa vắng:

- Lần thứ ba, cô bé lại đến và giận bỏ về vì Thái đã lờ lời. Nhưng chắc đến nay cô bé không còn phiền hấn một tí nào... Vì đó chẳng qua là ý của tôi và sự tôn trọng của hấn. Sự đau khổ đôi khi có thể biến ta thành một con người kiêu hãnh. Hôm đó, tôi muốn bảo Thái ra gọi cô bé vào, và nói với cô bé một lời xin lỗi - Nhưng thôi, tôi nghĩ rằng hãy để như vậy tốt hơn là để cô bé biết sự thật. Sự thật chẳng bao giờ đẹp như ta ước mơ. Tôi không muốn chứng kiến nỗi thất vọng của bất cứ một ai.

- Nhưng thưa anh...

- Nhưng hôm nay cô bé đã đến. A, cái gì có thể biến đổi lòng tuyệt vọng, nỗi bất hạnh thành niềm hân hoan ? Có phải chính là tình con người ? Tôi xin nói một lời khách sáo là cảm ơn cô bé, đã tạo cho tôi niềm hân hoan đó. Cô bé hiểu cho rằng trong thâm tâm tôi, đến nay tôi đã xem cô bé như một người thân. Tôi đã thương mến cô bé như thương mến Thái. Tôi đã xem cô bé như một đứa em thân tình của tôi.

Một giọt nước mắt, sau câu nói của Nguyễn, rơi xuống má Đoan. Nguyễn băng khuâng :

- Tuy vậy, tuy có thương tất cả mọi người, tôi vẫn nghĩ rằng không ai có thể đứng chung với tôi trong một nỗi khổ. Dù cho ba mẹ tôi, hay Thái, hay cô bé đã cảm thông tôi vô cùng, tôi cũng thấy rằng chỉ có tôi mới hiểu tôi mà thôi. Không ai có thể cảm nhận nỗi khổ của một người, trừ khi là chính người đó. Tôi muốn được yên với nỗi khổ của tôi, vì tôi đã thấy rằng đau khổ cũng là một trong những lẽ sống của con người, chứ không phải riêng gì hạnh phúc. Nhất là tôi không muốn nhìn thấy người thân của tôi bận lòng đến tôi.

Giọng Nguyễn cố vui vẻ :

- Thái còn có tương lai của Thái. Cô bé còn có việc học của cô bé. À, nay mai cô bé vô Sài gòn nữa phải không ? Tôi mừng khi thấy cô bé thi đậu, và

gặp nhiều may mắn. Tương lai ở trong tay ta, cô bé đừng làm mất những gì mà cô bé hiện có nhé ! đến khi mất hết như tôi đây rồi lại tiếc rẻ. Tôi chúc cô bé, trong những sinh hoạt mới, lúc nào cũng hăng say, vui tươi và nhất là có nhiều nghị lực. Hãy nghe lời tôi, vì tôi thương cô bé như Thái vậy.

Nước mắt rào rào trên má Đoan. Những lời nói có tác dụng như dòng nước suối êm, nhưng cũng gợi lại những nỗi buồn trong lòng cô bé.

- Còn tôi, tôi đã có một sự thay đổi nho nhỏ rồi, phải nói là nhờ sự hiện diện của cô bé. Vì tôi không còn có ý nghĩ giam kín tư tưởng mình ở đây nữa. Mà tôi sẽ tiếp tục viết sách. Tôi sẽ viết cho lứa tuổi từ đôi tám đến hai mươi. Ở lứa tuổi đó, có nhiều ước mơ thật đẹp, nhưng cũng có quá nhiều ảo tưởng và những lầm lẫn đáng tiếc. Tôi đã trải qua rồi, nên tôi hiểu lắm, từ Thái em tôi, đến cô bé, đến cả... cậu Hương. Tôi thương tất cả như thương chính những ngày thơ ấu của tôi...

Đoan muốn nói với Nguyễn một câu gì, nhưng hình như tất cả những ý nghĩ của Đoan đã được Nguyễn nói hết. Đoan lặng lẽ lấy khăn lau nước mắt, không muốn làm lay động cái không khí yên tĩnh của căn phòng.

Nguyễn mở ngăn kéo của bàn viết, lấy ra một tập giấy màu xanh lam, giơ lên ngắm nghía và nói :

- Tôi muốn trước ngày cô bé rời quê nhà, nhận của tôi một kỷ niệm. Đây là tập ca khúc của tôi. Tôi muốn tận tay mình trao cho cô bé. Hãy xem như một món quà của một người anh. Cô bé hãy đến đây, vì tôi không đi được. Ngoài chiếc xe lăn để sau bức màn kia, mà tôi rất ít khi dùng đến, tôi chỉ ngồi ở chiếc ghế này, để viết lách và nhìn ra hai cửa sổ. Cô bé hãy đến đây, vì ngoài sự tàn phá của gương mặt, một mảnh đạn nhỏ ghim vào đầu đã làm cho đôi chân này trở nên vô dụng...

Đoan nghe nát cả tâm hồn. Đoan run rẩy bước tới. Chiếc ghế được Nguyễn xoay lại. Trước mắt Đoan, gương mặt của Nguyễn thật rõ. Một sự tàn phá toàn vẹn. Những dấu theo nhấn nhú làm cho gương mặt thật ghê khiếp, không ai có thể tưởng tượng được một gương mặt đẹp đã biến ra như vậy. Chỉ có tia mắt buồn thảm làm xúc động hồn người.

Đoan bật khóc. Đoan muốn quỳ xuống đôi chân khô héo của Nguyễn - như một tạ lỗi, như một thương mến, như một cảm thông...

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Tim Tím Như Hoa Dại

Chương 4

Đoan nắn nót viết lên mảnh lụa màu xanh, những chữ “Hai con Thúy-Đoan kính tặng ba má” rồi gói kín món quà bằng một tờ giấy hoa. Món quà là bức tượng của chị Thúy vừa nắn xong - bức tượng cô bé ngồi đàn, và một cành hoa Cúc Tím được Đoan ép dán lên lên một mảnh gỗ. Hai chị em đã hoàn thành món quà của mình và cùng gói chung để tặng ba má, nhưng ba má chỉ được mở ra sau khi hai chị em đã vào Sài gòn. Đoan thấy vui vui với món quà của mình, vì đó là kết quả của lòng chờ đợi từ hôm cắm cây Cúc Tím xuống đất đến ngày cây nở ra những bông hoa, được Đoan hái vào, ép cẩn thận với thuốc giữ màu và dán cứng vào mảnh gỗ bằng nhựa thông láng bóng. Đoan muốn tặng ba má một niềm vui nhỏ, bởi xét ra từ thưở bé đến giờ chỉ có ba má cho Đoan quà mà chưa bao giờ Đoan làm một cái gì để biểu lộ tình thương của mình với ba má. Bây giờ Đoan thấy chị Thúy làm việc gì cũng đúng. Chỉ trong vài tháng về nhà, chị đã làm không biết bao nhiêu là thứ để lại cho ba, cho má. Đoan mới hiểu rằng tình thương không phải giữ trong lòng là đủ, mà phải biểu lộ bằng hành động. Đoan chỉ còn vài ngày để kịp nghĩ ra rằng dây hoa Cúc Tím kia là do Đoan săn sóc thể cho ba, từ lúc đem về đến nay - nên tự tay Đoan làm một món quà nhỏ, để khi nhìn đó ba má sẽ vui. Đoan thận trọng để gói quà lên kệ tủ, nghiêng người ngắm rồi bỗng cảm thấy buồn buồn trong lòng. Mai một đây căn nhà nhỏ, khoảng sân hẹp và khu vườn vắng sẽ chỉ còn lại ba với má. Hai bóng già sẽ hủ hỉ với nhau và chờ đợi những lá thư, những tin vui của con và ngóng trông những ngày hè. Một sự thay đổi mà Đoan đã có lần ao ước và nay đã toại nguyện thì lại không vui. Đoan mong ngày vào Sài gòn hãy khoan đến. Xa nhà, xa ba má là một điều buồn bã biết chừng nào ! Nhưng đến nay Đoan không còn một lý do nhỏ nào để đổi ý. Ai cũng mong muốn như thế vì thấy tương lai của Đoan mở ra có vẻ sáng sủa. Nhưng có ai biết những ý nghĩ phức tạp nhất đang hỗn độn trong tâm hồn cô bé. Giống như thành phố của Đoan, muốn cuộn mình ẩn dật với núi non nhưng cũng đôi mắt náo nức chờ đợi những điều mới mẻ ngoài biển khơi. Đoan biết đời

học sinh chắc sẽ nhộn nhịp và linh động hơn nhưng lại luyến tiếc những cảnh cũ người quen ở nơi đây. Đoan đã liên tiếp đón nhận những sự đổi thay để cảm thấy rằng đời sống không bình lặng và nhàm chán. Những sự đổi thay xảy đến, có khi làm Đoan thú vị nhưng có lắm khi làm Đoan đau đớn. Đoan ví những diễn tiến đó cũng giống như Đoan hôm đi trên xe lửa - Đoan thích thú khi đang ở trong ánh sáng thình lình chìm vào bóng tối, nhưng sau khi mở mắt Đoan đã hốt hoảng với đôi mắt nhập nhèm trước mặt mình. Một người hành khất, và cả gia đình hành khất đó - với thân phận khốn khổ của họ, phải chăng là câu trả lời cho lòng náo nức của Đoan. Đoan bước lên ra sân. Trước hiên nhà, những nụ hoa Hoàng Hậu vừa mới nở, kết đầy trên những dây leo thòng xuống, đong đưa trong gió. Đám hoa Cúc Tím mới nở, màu trông buồn nhưng chứa đầy ý nghĩa. Cả những luống hoa cũ cũng nở tươi nhờ những cơn mưa. Khu vườn nhỏ gợi cho Đoan một nỗi băng khuâng. Đúng như chị Thúy nói, việc gì rồi cũng qua đi. Nhưng có một điều là mỗi một việc xảy ra đều để lại trong người một cảm xúc. Nếu những kỷ niệm nhỏ làm vui lòng Đoan, thì sự nằm xuống của Hương là một mất mát to lớn, và nỗi đau khổ của Nguyễn là một dấu vết mà Đoan sẽ nhớ suốt đời. Đó là những “đổi thay” không nằm trong mơ ước, đã xảy đến làm xáo động khoảng ngày bình lặng, và đã làm cho một cô bé yếu mềm, mơ mộng mất đi phần nào sự vui vẻ hồn nhiên. Đoan biết, không một ai có thể tránh được những đổi thay, những va chạm hay những nỗi bất hạnh trong cuộc đời mình. Nhưng hạnh phúc thay cho những ai biết mình đang sung sướng, hưởng hết những niềm phúc mình đang có - rồi khi mất đi, không tiếc rẻ vì mình đã xa chúng. Đoan cảm thấy đã có khi Đoan không biết rằng Đoan đang hạnh phúc với chuỗi ngày thơ dại quý báu, Đoan mơ mộng quá nhiều và Đoan muốn đổi thay. Sự đổi thay, dù không muốn, nó cũng sẽ đến. Nhưng những ngày thơ dại quý giá bây giờ không tìm lại được. Lũ bạn nhỏ không còn có một ngày nào họp mặt đông đủ, đùa nghịch và rủ nhau đi chơi. Cũng như khi Đoan sống với ba má thì không cảm thấy đầy đủ, bây giờ sắp đi xa mới nhận biết rằng mình sẽ thiếu thốn. Bây giờ Đoan thấy mình cứng rắn hơn xưa một chút. Lời Nguyễn lúc nào cũng vang trong tâm trí, như một nhắc nhở - Tương lai ở trong tay ta, tôi

chúc cô bé, trong những sinh hoạt mới, lúc nào cũng hăng say, vui tươi và nhất là có nhiều nghị lực. Hãy nghe lời tôi, vì tôi thương cô bé như thương Thái vậy... Ôi! Nguyễn đã đến, đã chiếm nhiều chỗ trong tư tưởng của cô bé, đã là câu trả lời đủ nghĩa nhất cho một sự ngóng đợi. Nguyễn là những mộng mơ diễm ảo, những thần tiên của lòng tưởng tượng, và Nguyễn cũng là thực tế, là biểu tượng của đời sống con người, nhiều khổ đau hơn là hạnh phúc.

... Có tiếng xao động trong vườn. Đoan nhúu mày nhìn ra đám lá cây đang rung rinh. Ai thế? Một bóng người thấp thoáng. Đoan nhắm mắt lại, bỗng mơ hồ nghe như mình đang hỏi :

- Ai thế ?

Và có giọng trả lời :

- Hường đây!

Hường vệt những cành lá bước tới. Đoan lại nghe mình hỏi :

- Hường đi bộ à ?

- Không, Hường đi xe đạp. Đoan lấy xe đạp của Đoan, cùng đi với Hường lên đồi La San chơi.

- Eo ơi, leo xe đạp lên đồi La San? Hường muốn Đoan gãy giò luôn à ?

Hường cười giòn tan :

- Ở gần đồi La San, có một ngọn đồi nhỏ và thật xinh, là nơi ở của Hường, Đoan đến không ?

Rồi Đoan cảm thấy mình đang đứng ở trên ngọn đồi nhỏ của Hường. Gió thổi nghe lạnh. Và Hường đang ngắt cho Đoan một cánh hoa.

- Cho Đoan đây ! Hoa dại...

Đoan ngậm ngùi muốn khóc...

- Cho Đoan nè ! “Sa-bô-chê” chín.

Chị Thúy xuất hiện sau đám lá, trên tay cầm những quả “sa-bô-chê”. Chị mỉm cười với Đoan :

- Còn nhiều trái sắp chín ở trên cây. Mai mốt đi vô Sài Gòn chị em mình sẽ hái. Đoan vào lấy giùm chị cái đĩa, chị sắp “sa-bô-chê” chút nữa ba má ăn.

Đoan nhìn chị Thúy, thấy thương chị hơn bao giờ. Nếu là một cô bé Tây phương, Đoan sẽ ôm chầm lấy chị để biểu lộ tình thương ấy. Nhưng Đoan

vẫn đứng yên, nhìn chị bằng ánh mắt mến yêu - một ánh mắt cũng đủ nói lên tâm hồn người - Và Đoan đi vào lấy cho chị Thúy một cái đĩa.

Có tiếng giép của má bước ra. Hai chị em quay lại. Đoan muốn nhìn má thật lâu để thu hết hình ảnh má vào tim. Má lên tiếng :

- Hai chị em nói đi mua đồ dùng gì đó sao bữa nay cũng chưa đi ?

Chị Thúy đáp :

- Dạ con tính rủ Đoan đi chợ bây giờ đó má !

- Vậy thì con nhớ mua cho em con một ít vải trắng để may thêm áo dài đi học nhen. Con cũng vậy, mua cho đủ những vật cần dùng. Nhớ ghé hàng mực khô mua một ít để đem biếu bác Cảnh. Con đã ở trọ trong nhà bác, nay lại có thêm em con, phải đối với người ta cho phải.

Chị Thúy dạ, rồi quay sang nói với Đoan :

- Vào sửa soạn đi chợ, Đoan!

Đoan vào phòng, mặc chiếc áo dài trắng. Trên ngực áo còn thêu tên trường bằng chỉ đỏ. Ấy là một trong những dấu tích của khoảng ngày đã qua. Và trên bàn học, tập hoa ép của Đoan vẫn là một hình ảnh gợi nhớ. Hai trăm cành hoa đại ép này, Đoan sẽ mang theo không rời. Sẽ không ai tìm thấy đủ hai trăm loại đó và sẽ không ai khổ nhọc ép chúng như Hường và Đoan đã làm. Và dù chúng có được đặt tên là gì đi nữa, chúng vẫn luôn luôn là “hoa đại“, trong tâm tư của Đoan và trong linh hồn của Hường. Từ ngày Hường mất, Đoan đã khóc cho Hường rất nhiều nước mắt, như lời Hường ước mong. Đoan tự nhủ mình sẽ tập cứng rắn hơn xưa, để có đủ nghị lực mà làm việc và tập sống cách người lớn. Vì rồi đây Đoan sẽ lớn, cũng như mọi người. Nhưng Đoan có quyền mềm lòng mỗi khi nghĩ đến Hường. Và chỉ mềm lòng mỗi khi nghĩ đến Hường mà thôi. Đoan có quyền khóc khi nghĩ đến sự thiếu mặt Hường trên cõi đời. Đoan rất ghét ai khuyên nhủ rằng “Thôi đừng buồn, đừng khóc, người chết đi rồi có sống lại được đâu!“. Đoan khóc Hường vì thương mến người bạn nhỏ, chứ không phải để cho Hường sống lại. Hường nhỉ, cuộc đời một con người dù không êm ả như một bài thơ, nhưng cũng không là vở kịch hay quyển tiểu thuyết mà đợi kết cuộc rồi hài lòng hay đau khổ. Chỉ có những tình cảm và những đổi thay tiếp diễn hoài không thôi, bắt chúng ta phải tiếp đón và chống chọi. Đoan

sẽ nghĩ, sẽ nhớ đến Hường và yêu quý Hường như yêu quý những kỷ niệm ấu thơ trải ra suốt những ngày êm ấm ở quê nhà.

Dường như có tiếng rào rạt trên mái. Và có tiếng má nói vọng vào :

- Mưa rồi Thúy ơi! Hai đứa khoan đi đã.

Chị Thúy nói :

- Không sao đâu má ! Mấy bữa nay ngày nào cũng mưa, tụi con có đợi thì cũng chẳng tránh được. Để mưa dịu dịu lại tụi con đi.

- Nhưng phải nhắc con Đoan mặc áo mưa. Nó có cái tật lười không khi nào chịu đem áo mưa. Nay mai vô Sài Gòn lấy ai mà nhắc.

- Dạ, nó hay quên lắm. Để con nhắc chừng luôn.

Đoan thấy nghẹn nghẹn ở cổ. Nay mai vô Sài Gòn sẽ không có má nhắc đem áo mưa. Trời Sài Gòn hay mưa lắm, như Huyền đã nói. Đoan phải tập thói quen đem áo mưa theo, đừng lơ đãng hay giả vờ quên để được dầm mưa. Và lại, nếu có lỡ mắc mưa dọc đường, sẽ không còn ai nhường áo mưa cho Đoan mặc. Hường đã mất, đã nằm yên nơi chỗ của Hường rồi !

Sau ý nghĩ ấy, Đoan vừa khóc, vừa mặc áo mưa vào.

Tân định, Saigon, 27-8-1973

Cam Li Nguyễn Thị Mỹ Thanh

Lời cuối: Cám ơn bạn đã theo dõi hết cuốn truyện.

Nguồn: <http://vnthuquan.net>

Phát hành: **Nguyễn Kim Vy**.

Hiệu đính chính tả : CL NTMT

Nguồn: may4phuong

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 14 tháng 7 năm 2004